

ပုညဓဉ်

ချစ်ခြင်းတရား၏
အလှပိုဆော်အဟောင်း

2004

အခန်း(၁)

ယနေ့အဖို့ ‘နေ့သစ်’ သည် ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်သော နေ့သစ်တစ်နေ့ကို စတင်ပိုင်ဆိုင်ရတော့မည်ဟူသော ဝမ်းမြောက်ဖွယ်အသိနှင့်အတူ အိပ်ရာမှကြည်လင်စွာ နိုးထလာခဲ့ပေသည်။

ဒီနေ့မှာတော့ သူသည် လူငယ်လေးတန်မဲ့ ကြွေရောင်တောက်ပြောင်နေသည့် ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ပေါ်မှာပိုးနက်ခံတိုင်လေးကို လူကြီးဆန်ဆန် တပ်ဆင်ပြီး ဝတ်စလည်းမလို . . . ၊ သူ့အလွန် မုန်းသော စတိုင်လ်ဘောင်ဘီပွပွနှင့် ‘ရှူးဖိနပ်အနက်ကို အောင့်သည်းအောင့်သက်ဝတ်စရာလည်းမလို . . . ရုပ်လက်ရှည်ပေါ်မှာ ကုတ်အင်္ကျီထပ်ထပ်ဝတ်ရတိုင်း စိတ်ပျက်စိတ်အိုက်ရသည့်ခံစားမှုကြီးကိုမခံချိမခံသာဖြစ်နေစရာလည်း မလို . . . ၊ သူ့ဆံပင်ပျော့ပျော့တွေကို ဂျဲလိမ်းကာ ဘေးခွဲခွဲဖြီးနေစရာလည်းမလို . . . ၊ ဒရိုင်ဘာမောင်းသည့် မာစီဒီးစ်ကားကြီးရဲ့နောက်ခန်းမှာ ဖေဖေနှင့် အတူ ယှဉ်တွဲပြီး စိတ်ကျဉ်းကျပ်စွာ လိုက်ပါစရာလည်း မလို။ ဖေဖေ စူပါမတ်ကတ်ကြီးထဲက ဝန်ထမ်းတွေ . . . သူ့ကို လေးစားအောင် ရုပ်တည်တည်ကြီးနှင့် ဟိတ်ဟန်ထုတ်နေစရာလည်း မလို . . . ၊ သူ့ရဲ့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တွေ အားလုံး မလို . . . မလို . . . ဘာမှမလိုတော့ချေ . . . ။

ခုတော့ . . . သူ့ရဲ့ နံနက်ခင်းဟာ သိပ်ကိုလှပတာပဲ . . . ။ ပြီးခဲ့တဲ့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ဖွယ် နံနက်ခင်းတွေနဲ့ ယှဉ်ရင် တခြားစီပဲ . . . ။ သူက ထိုသို့ တွေးကာ ကျေကျေနပ်နပ် ပြုံးလိုက်ပါသည်။ သူ့အိပ်ရာ ခေါင်းရင်က လိုက်ကာကြိုးကို ဖျက်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်တော့ နံနက်ခင်း နေခြည်ဖျော့ဖျော့က

သူ့မျက်နှာပေါ်ဖြာကျလာသည်။ သူ့အခန်းထဲမှာ နွေးထွေး သွားပါသည်။

“အဟား . . . မင်္ဂလာပါ . . . ကမ္ဘာကြီးရေ . . .”

လူငယ်လေးက အူမြူးစွာ ရေရွတ်ရင်း အိပ်ရာထက်မှာ တွန့်လိမ်ကာ ပျင်းကြောတစ်ချက် ဆန့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဗြုန်းခနဲ ခုန်ထလာကာ အခန်းပြတင်းမှတစ်ဆင့် ခြံထဲသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက် လေသည်။

ခြံထဲမှာတော့ သူ့အတွက် ပြိုင်ကားတစ်စီးက အဆင်သင့်ရှိနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေ ကတိတည်ပါသည်။

သူ . . . မကြာခင် ကိုယ်တိုင်မောင်းခွင့်ရတော့မည့် ကားလေးကိုသူ့မှာ အဝေးကပင် ကြည့်လို့ မဝနိုင်။ ကားအနီရောင်ပေါ်မှာ နေခြည်တချို့ဖြာကျနေတာမို့ သူ့ကားလေးက ပိုမိုကြွရွှေနေသေးသည်။ ကားနံဘေးမှာတော့ သူ့ရဲ့ အထိန်းတော်ကြီး ဦးဒွန်းဇံက လက်မြောက် ခြေမြောက် လေရှူလေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်လို့ကောင်းတုန်း . . . ။

“ရှိုး . . .”

သူက မှန်ပြတင်းကို တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး . . . တံခါးကြားမှ ခေါင်းပြူကာ ဦးဒွန်းဇံကြားအောင် လက်ခေါက်တစ်ချက် မှုတ်လိုက်သည်။ ဦးဒွန်းဇံက မော့ကြည့်လာသောအခါ သူက ပြောင်စပ်စပ်နှင့် လက်ချောင်းလေးတွေကိုခေါင်းနားမှာ ကပ်၍ လှုပ်ပြလိုက်ပြီး အခန်းထဲ လှစ်ခနဲ ပြန်ဝင်လာသည်။

နေ့သစ်သည် ယခုမှပင် အပီအပြင် လူငယ်လေးဖြစ်ခွင့်ရတော့မည် . . . ။ လူငယ်လေးက လူငယ်လေးလိုနေခွင့်ရဖို့အတွက် ဖေဖေထံမှာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရတာ ကတော့ အတော့်ကို ရယ်စရာ ကောင်းပါသည်။

ဒီနေ့မတိုင်မီ နေ့တွေကတော့ သူသည်ဖေဖေရဲ့

ဩဇာအာဏာအောက်မှာ လူကြီးတစ်ပိုင်း၊ လူငယ်တစ်ပိုင်းဘဝဖြင့်
အသားမကျတကျ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ သူက ငယ်ငယ်လေးကတည်းကပင်
အလွန်စည်းစနစ်ကျသော . . . အောင်မြင်သော စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများ
ပိုင်ရှင်ဖေဖေရဲ့ ပုံသွင်း ပြုပြင်မှုအောက်မှာ အပိုးမကျိုးချင်ဘဲလည်း
အောင့်သည်းအောင့်သက် အပိုးကျိုးခဲ့ရသည်။ ဖေဖေက သူ့ကို အရိုးထဲစွဲအောင်
ရိုက်သွင်းသည့် စကားများမှာ . . .

“သားဟာ ဖေဖေထက်တော်တဲ့ Business Man တစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ် .

. . . အဲဒါဟာ ဖေဖေရဲ့ အကြီးမားဆုံး မျှော်လင့်ချက် တစ်ခုပဲ . . . သား၊
တစ်နည်းအားဖြင့် သားဟာ ဖေဖေရဲ့ မျှော်လင့်ချက်လို့လည်း ပြောလို့ရတယ် . . .
လူတွေဟာ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အသက်ရှင်နေတယ်ဆိုတာ သား သဘောပေါက်ရင်
ဖေဖေ ညွှန်တဲ့လမ်းကိုသား လျှောက်ကိုလျှောက်ရမယ်၊ ငြင်းပယ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး . . .
တစ်နေ့မှာ သားဟာ ဖေဖေအမွေကို ဆက်ခံနိုင်တဲ့ ဆက်ခံထိုက်တဲ့
သားတစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ် . . . အမွေဆက်ခံသူက ထူးချွန်အောင်မြင်မှ
အမွေပေးဝေသူမှာ ဂုဏ်ရှိတော့မှာပေါ့ . . . သား . . .။

“ဖေဖေ . . . ဒီအရွယ်မှာ ဒီလို အနေအထားရောက်ဖို့

ဘယ်အရွယ်ကတည်းက စတင်ခဲ့တယ်လို့ သားထင်လဲ၊ ဖေဖေမှာ
ငယ်ငယ်ကတည်းက စီးပွားရေး အမြင်ရှိတယ်၊ ဖေဖေ ရှစ်တန်းကျောင်းသား
ဘဝကတည်းက ကျောင်းတက်ရင်း ဖေဖေတို့ အတန်းထဲက သူငယ်ချင်းတွေ
ကြိုက်တတ်တဲ့ ဘောလ်ပန်လှလှလေးတွေ . . . စားစရာတွေကို လွယ်အိတ်ထဲထည့်
ယူလာပြီး ရောင်းတယ် . . . ဖေဖေက ဈေးမှာ တကူးတက သွားဝယ်လာပြီး သူတို့
လိုချင်တဲ့အချိန်မှာ အဆင်သင့် ရောင်းပေးတာဆိုတော့ အမြတ်တင်လို့ရတယ် . . .။

“အဲဒီ လို ရောင်းတာ ဖေဖေမှာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ မဟုတ်ဘူး . . . ဖေဖေ

မိဘတွေက မချမ်းသာပေမယ့် စားနိုင်သောက်နိုင်တော့ ရှိတယ်၊ ဖေဖေကိုက

စီးပွားရေး လုပ်ချင်လို့ကို လုပ်ခဲ့တာ အဲဒီ ညဉ့်ကလေးကပဲ ဖေဖေ့ကို အောင်မြင်တဲ့ Business Man တစ်ယောက် ဖြစ်လာစေခဲ့တယ် သား. . .”

အဲဒီ တုန်းကများဆို ဖေဖေက သူ့အားကျလောက်သော စကားလုံးတွေကို သုံးကာ အားနှင့်မာန်နှင့် ပြောပြနေခဲ့သော်လည်း သူကတော့ မသိမသာ ငိုက်မျဉ်းနေခဲ့သည်။ ဖေဖေရဲ့ ရှစ်တန်းကျောင်းသားကလေးကတော့ ကျောင်းတတ်ဖို့ . . . ကစားဖို့ . . . စားဖို့လောက်ပဲ စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ် ဖေဖေ . . .။

“သား . . . ဒီနွေကျောင်းပိတ်ရက်က စ,ပြီး အရင်လို အချိန်တွေဖြန်းနေလို့ မရတော့ဘူး. . . ဟောဒီ ကမ္ဘာကြီးမှာ နည်းပညာတွေက ရှေ့ကပြေးနေတာ . . . အမီမလိုက်နိုင်ရင် ကျန်ခဲ့မှာပဲ . . . ဟေး . . . နေ့သစ် . . . ဖေဖေပြောတာကြားရဲ့လား၊ မင်း . . . ငိုက်နေသလား”

“ခင်ဗျာ . . . မငိုက်ပါဘူး ဖေဖေ . . .”

သူက ခုမှပင် နိုးကြားလာသော်လည်း ဖြောင်လိမ်လိုက်သည်။ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဖေဖေ . . .။

အေး . . . မငိုက်ရင် . . . ခုန ငါဘာပြောသလဲ . . . မင်းပြန်ပြော . . .”

ရှစ်တန်းကျောင်းသားလေးဟာ . . . ခုနက မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် စကားများကို အပြေးအလွှား ဖွေရှာစဉ်းစားလိုက်သောအခါ ကံကောင်းထောက်မ,စွာပင် မှတ်ဉာဏ်ထဲ ဖျိုးဖျိုးဖျက်ဖျက် ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟို . . . ရှေ့ကပြေးနေတော့ ကျန်ခဲ့မှာ စိုးရင် အမီလိုက်ရမယ်. . .”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ . . . အမီမလိုက်နိုင်ရင် ကျန်ခဲ့မှာလို့ ပြောတာပါ”

“သိပ်မကွာပါဘူး ဖေဖေ . . . သား ပြောချင်တာလည်း ဒီသဘောပါပဲ . . . ရှေ့နောက် နည်းနည်းလေးပဲ လွဲသွားတာပါ . . .”

“အေး . . . အဲဒီ တော့ မင်း မကျန်ခဲ့ရအောင် ကွန်ပျူတာစ,သင်ရမယ်၊

ဒါက ဒီနေ့ကျောင်းပိတ်ရက် အတွက် ပြောနေတာ ... ကိုးတန်း ဖြေပြီး
ကျောင်းပိတ်ရင် account စ,သင်ရမယ်၊ အိမ်မှာပဲ
ဆရာတစ်ယောက်ခေါ်သင်ပေးမယ် ...။မင်းတစ်ယောက်တည်း အတွက် special
class သင်ရမှာနော် ...။ အရမ်းနာမည်ကြီးတဲ့ ဆရာကို လခ
အဆမတန်ပေးထားရတာ ...။

“ဆယ်တန်းပြီးရင်တော့ ... management ပိုင်းပါ သင်ရမယ်၊
လုပ်ငန်းတွေမှာ စနစ်တကျ စီမံခန့်ခွဲတတ်ဖို့ management ပိုင်းက
မရှိမဖြစ်လိုအပ်တယ် ...။ English speaking ကတော့ ခုကတည်းက အမြဲမပြတ်
လေ့ကျင့်သင်ကြားနေရမှာပဲ၊ နောက်ထပ်ဘာသာစကားတွေလည်း လိုအပ်ရင်
လိုအပ်သလို သင်ရမယ် ...”

သူသည် ဖေဖေ စကားတွေကို နားထောင်ရင်း စကားဆုံးသောအခါ
ဖေဖေက အမောမဆိုဘဲ သူသာအမောဆိုသွားလေသည်။ ဖေဖေ သင်ခိုင်းသည့်
သင်တန်းပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကို သူ တစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စားပါ။ သူက
Business man လည်း မဖြစ်ချင်ခဲ့ပါ။ သူ့အရွယ်က ဘာဖြစ်ချင်မှန်းတောင်
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရေရေရာရာ မသိသေးသော အရွယ် ဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေ
စကားဆုံးသော်လည်း သူက ချက်ချင်းပင် တုံ့ပြန်ခဲ့သည်မှာ ...

“ဟင်အင်း ... သား ... အဲဒါတွေ တစ်ခုမှ မသင်ချင်ဘူး ဖေဖေ ...”

“ဒါဖြင့် မင်းက ဘာသင်ချင်သလဲ ...”

“ဟို ... တယောထိုးတာ သင်ချင်တယ် ဖေဖေ ”

“ဘာကွ ...”

ဖေဖေက ဒေါသနှင့် အော်လိုက်တာကို သူက နားမလည်လို့
ပြန်မေးသည်ဟုပဲ မှတ်ကာ လက်တစ်ဖက်က တယောကိုင်ထားပုံ၊ ကျန်တစ်ဖက်က
တယောထိုးနေပုံ လှုပ်ပြလိုက်ရင်း ...

“တယောထိုးတာလေ ဖေဖေ . . . ဒီလိုလေ . . . ဒီလို၊ အရမ်းမိုက်တာ ဖေဖေရ . . . ပခုံးပေါ်တယောလေး မှေးတင်၊ ဇက်ကလေးငဲ့ပြီး တယောထိုးနေတဲ့ ပုံတွေကို မြင်ရင် သား အရမ်းသဘောကျတာပဲ . . . အဲဒီ ပုံတွေ နိုင်ငံခြားက ထုတ်တဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ ခဏခဏတွေ့ဖူးတယ်၊ တချို့ဆို မျက်လုံးလေးမှိတ်ပြီး ဖိလင်နဲ့ တယောထိုးနေတာများ နတ်ပြည်ရောက်ပြီး ငြိမ့်နေသလို ပုံစံမျိုး . . .”

သူက သူ့အရှိန်နှင့် သူ ဆက်လိုမ့်နေဆဲ . . . ဖေဖေထံမှ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေတာကို သတိပြုမိသွားရလေသည်။ သူက ဖေဖေကို သေသေချာချာ ကြည့်မိတော့မှ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသော မီးဝင်းဝင်းတောက်မတတ် မျက်လုံးဝန်းများနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးရလေသည်။ ဖေဖေက ဘာမပြော ညာမပြော . . . နီးရာက ကြက်မွေးတံမြတ်စည်းကို သွားဆွဲယူလာကာ . . .

“အေး . . . အဲဒါ . . . တယောထိုးချင်ဦး၊ စိတ်ကူးယဉ်ချင်ဦး . . .”

ဟု ပြောလည်းပြော . . . ရိုက်လည်း ရိုက်လေသည်။

ခွဲမလျော့ချင်သေးသော သူက အော်အော်ငိုရင်း ပြောမိသေးသည်မှာ . . .

“အီးဟီး . . . မရိုက်ပါနဲ့ ဖေဖေရဲ့ . . . ဟိုတစ်နေ့က သားကြည့်လိုက်တဲ့ red violin ဆိုတဲ့ ဗီဒီယိုကားထဲမှာတောင် တယောလုပ်တဲ့ လူကြီးက သူ့မိန်းမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိကတည်းက အဲဒီ ဗိုက်ထဲက ကလေးလေး မွေးလာရင် လက်ဆောင်ပေးဖို့ တယောလုပ်နေတာ သားတွေ့တယ် . . . သူဆို သူ့သားကို တယောထိုးဖို့ ခွင့်ပြုတာပဲ . . .”

“အဲဒါ ဗီဒီယိုထဲက အဖေ . . . ငါက အပြင်လောကက မင်းရဲ့ တကယ့်အဖေ . . . မတူဘူး . . . ၊ မင်းရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ရူးနှမ်းတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကို ခုချက်ချင်းမြေမြုပ်ပစ်လိုက် . . . မင်းဟာ ငါ့သား . . . ငါချပေးတဲ့ လမ်းကိုလျှောက်ရမယ် . . . ဒါပဲ . . . အဲဒါ မင်းအဖေဗသက်ရဲ့ အမိန့်ပဲ . . .”

အဲဒီ နေ့မှ စကာ သူက ဖေဖေ ချပေးသောလမ်းကို

မလျှောက်ချင်ဘဲလည်း ကြိတ်မှိတ်ကာ လျှောက်ရလေသည်။ တကယ်တော့
ဖေဖေဟာ နေ့သစ်အတွက်တော့ ဘုရားပဲ . . . ။ ဖေဖေကို သူမဆန့်ကျင်ရဲပေ . . . ။
မေမေက သူ့ကို မွေးပြီးပြီးချင်း ဆုံးသွားခဲ့တာမို့ သူ့ဘဝမှာ ဖေဖေသည်သာ
အခရာဖြစ်သည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ နေ့သစ်ဆိုတော့ လူငယ်လေးသည် နှမ်းစေ့လောက်တောင်
စိတ်မဝင်စားသော စီးပွားရေးဆိုင်ရာ ပညာရပ်တွေကို
ဆည်းပူးလေ့လာသင်ကြားရင်း လူလားမြောက်လာခဲ့ရသည်။

သူသည် ထိုပညာရပ်တွေကို သင်ယူရင်း လူငယ်ဘဝ၏
လွတ်လပ်မှုဆိုတာ ဘာမှန်းမသိအောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူများတကာ
လူပျိုပေါက်ကလေးတွေ ဟေးလားဝါးလား ပျော်ရွှင်နေချိန်တွင် သူကတော့
အိမ်ထဲမှာ အကျဉ်းကျကာ စာသင်ခံနေရသည်။ ဖေဖေက သူ့ကို နည်းနည်းလေးမှ
လွတ်မြောက်ခွင့် မပေးချေ . . . ။

သူ . . . ဆယ်တန်းအောင်တော့ ဖေဖေက သူ့ကို သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းထဲ
ဇွတ်အတင်းခေါ်သွင်းလေသည်။ သူ့မှာ အဝတ်အစားဝတ်တာတောင် စည်းနှင့်
စနစ်နှင့် . . . ။ ဧရာမ Business man ကြီးလို ဝတ်ဆင်ရလေသည်။ ဖေဖေက သူ့ကို
ပုံသွင်းသည်မှာ . . .

“သားက အသက်ငယ်တယ် ဆိုပေမယ့် သား လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေက
မငယ်ဘူး၊ ကိုယ်ကဦးဆောင်သူ ဖြစ်တယ်၊ Gentleman ပီသအောင်
နေပြတတ်ရမယ်၊ အသွင်အပြင်အရပါ လူလေးစားအောင် နေတတ်ရတယ်၊ မင်း
အန်မတန် ခုံမင်တဲ့ အိတ်တွေရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ ပွယောင်းယောင်း
ဘောင်ဘီတိုတွေ . . . ပြောင်ပြောင်လက်လက် တိုးလို့တွဲလောင်း
ပြူးတူးပြတ်ခါးပတ်တွေ . . . Country Shoes တွေ၊ ကြောင်ကြောင်ကျားကျား
စတစ်ကာအရပ်တွေပါတဲ့ စပို့ရှပ်အရောက်တောက်တောက်တွေ . . . Fancy
ရောင်စုံနေကာမျက်မှန် တွေ . . . မင်းလက်မှာ . . . လည်ပင်းမှာ ပတ်ထားတဲ့

ဗရုတ်သုတ်ခ ကြိုးရှုပ်ရှုပ်တွေ အားလုံးကို လုံးဝသိမ်းဆည်း
မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်တော့ . . . ။

“မင်း အတွက် အဝတ်အစားတွေ အားလုံးကို ဦးခွန်းဇံကို
ငါစီစဉ်ခိုင်းထားပြီးပြီ၊ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းဝတ်ရမှာက ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည် . . .
ဒါမှ မဟုတ် အရောင်ဖျော့ဖျော့ ကွမ်းရိုးစင်းလေးတွေ ပါတဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီမျိုး . . . အဲဒီ
ရှုပ်အင်္ကျီတွေ ဝတ်တိုင်း နက်နက်တိုင်းလေး တပ်ဝတ်ရမယ်၊ အပေါ်က ကုတ်အင်္ကျီ
ထပ်ဝတ်တဲ့အခါ ဝတ်ရမယ်၊ အောက်ကတော့ စတိုင်လ် ဘောင်းဘီနဲ့ အနက်ရောင်
ရှူးဖိနပ် ဖြစ်ရမယ်၊ ရှေ့က ဖွာလွင့်နေတဲ့ မင်း ဆံပင်တွေကို ဂျဲလိမ်းပြီး
သေသေသပ်သပ် ဘေးခွဲခွဲ ဖြီးရမယ် . . . ။

“ရော့ . . . ဒါက မင်းအတွက် ဖေဖေ လက်ဆောင် Rolex နာရီ . . . အဲဒီ
နာရီ သိန်းသုံးဆယ် တန်တယ်၊ အဲဒီ နာရီတစ်လုံးတည်းကိုပဲ ဣန္ဒြေရရ ဝတ်ရမယ်၊
ဒါက စိတ်လက်စွပ်၊ ဂုဏ်သရေရှိ ယောက်ျားဆိုတာ စိန်တွေ၊ ရွှေတွေ
သိပ်ပြူးတူးပြတ် ဝတ်ဖို့မလိုဘူး၊ တန်ဖိုးမြင့် အကောင်းစား နာရီတစ်လုံးနဲ့ . . .
လက်စွပ်တစ်ကွင်း ရှိနေရင် ရပြီ . . . ။

“ဒီနေ့ကစပြီး ဖေဖေ ဧည့်ခံပွဲတွေတက်တိုင်း သားလိုက်တက်ရမယ်၊ ဒါ
. . . ဖေဖေ လောကနဲ့ အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်အောင် မိတ်ဆက်တဲ့ သဘောပဲ၊
နောက်တော့ ဖေဖေလုပ်ငန်းတွေထဲ မင်းလိုက်လေ့လာရမယ်၊ မင်းအနေအထားနဲ့
လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို စလုပ်ရမယ်၊ မင်းဟာ ဖေဖေ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ Boss ပဲ . . . ။
သူတို့ရှေ့မှာ သူတို့ လေးစားအောင်နေ ဟုတ်ပြီးလား . . . ”

ကျွန်တော် သေသင့်ပါတယ် ဖေဖေ . . . ။ သူက စိတ်ထဲမှ
တီးတိုးညည်းတွားလိုက်၏ ။ မလုပ်ချင်သော အလုပ် . . . သူ မဝတ်ချင်သော အဝတ် . . .
. . . သူ မသွားချင်သောလမ်း၊ သူမနေချင်သော အနေအထား . . . ။ အားလုံးဟာ
သူ့စိတ်နှင့် ဆန့်ကျင်နေခဲ့သည်။ သူ့သဘောအတိုင်းဆို ရှေ့ဆံပင် ခပ်ဖွာဖွာတွေ
မျက်နှာပေါ် တစ်ချက်တစ်ချက် အုပ်လာတိုင်း ခေါင်းကို ပင်ခါကာ စတိုလ်

ထုတ်ချင်သည်။ ဘောင်းဘီ တိုတိုပွပွကို လွတ်လပ်ပေါ့ပါး၍ နှစ်သက်ခုံမင်သည်။ စပို့ရှပ် အရောင်တောက်တောက်တွေ ဝတ်ချင်သည်။ သူ့ နားရွက်ဖျားကလေးမှာ စိန်ပွင့် သေးသေးလေး ပါသည့် နားကပ်လေး တစ်ဖက်လောက်တော့ ပန်ထားလိုက်ချင်သေးသည်။ သူ့ဆန္ဒတွေကိုသာ ဖေဖေကို ထုတ်ပြောလိုက်ရင် ဖေဖေ လဲသေသွားနိုင်သည်။

“ဪ... ဒီမှာ ကျန်သေးတယ်၊ ဒါက နက်ခံတိုင် ညှပ်တဲ့ ကလစ်၊ တန်ဖိုးက မသေးဘူးနော်... စိန်ဖြူသန့် တစ်ပွင့် မြှပ်ထားတယ်၊ ဒါ... ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် လိုအပ်တဲ့ အသုံးအဆောင်တစ်ခုပဲ...”

ဖေဖေက သူထိုင်နေသော ဆုံလည်ကုလားထိုင်ကို တစ်ပတ်လှည့်ကာ နောက်ဘက် locker ထဲမှ ကတ္တီပါဘူးတစ်ဘူး ထုတ်ပေးပြန်ပါသည်။ သူ မယူချင် ယူချင်လှမ်းယူရပြန်သည်။ အဲဒီ ဘိုးတိုင်ကြီးက ရှုပ်ကရှုပ်နဲ့ ဖေဖေရယ်... ဒီ စိန်ညှပ်ကြီးကိုလည်း တပ်ရဦးမတဲ့လား...။ သူ စိတ်ထဲမှာတော့ ပွတ်ပွတ်ညံ့အောင် ဆင်ခြင်ကန်နေခဲ့သည်။ နောက်တော့ သူက မရဲတရဲ တောင်းဆိုမိသည်မှာ...

“သား... ကား ကိုယ်တိုင်မောင်းလို့ မရဘူးလားဖေဖေ၊ သား အသက်လည်း ၁၈နှစ် ပြည့်နေပြီဦး”

“ဒရိုင်ဘာ မောင်းတဲ့ကား နောက်ခန်းမှာပဲ ဣန္ဒြေရရ ထိုင်လိုက်စမ်းပါကွာ... Business man ဆိုတာ တွေးရ တောရတာ တွေ များတယ်ကွ... ကားမမောင်း တာ အကောင်းဆုံးပဲ... ကားမောင့်မယ့်အစား ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်လိုက်ရင်း မင်းရဲ့ Lap Top ကွန်ပျူတာလေးနဲ့ Internet ဖွင့်ကြည့်ရင် ပိုပြီး အကျိုးရှိတာပေါ့...”

နောက်ဆုံးတော့ သူသာလျှင် လက်လျှော့ရလေသည်။ စိတ်ထက်သော... သူဖြစ်စေချင်တာဆို (သူတစ်ပါး ဆန္ဒကို ထည့်မတွက်ဘဲ) မဖြစ်ဖြစ်အောင်

စေခိုင်းတတ်သော (အတ္တကြီးကာ ငါတကော ကောသည်ဟုပင် ဆိုနိုင်သော) ဖေဖေ့ကို သူ မလွန်ဆန်ရဲပေ . . .။

ဒီလိုနှင့်ပင် ဖေဖေ ပုံသွင်းထုလုပ်ထားသည့်အရပ်ကလေး ‘နေ့သစ်’ သည် ဖေဖေအလိုကျ ရှင်သန်ရပ်တည်လှုပ်ရှားရင်း သူ့ရဲ့ လူငယ်ဘဝကို ဖြတ်သန်းရလေသည်။ သူတစ်နေ့မှ မပျော်နိုင်ခဲ့ပေ . . .။ ဖေဖေကတော့ နေ့သစ်ရဲ့ စိတ်ခံစားမှုကို ထည့်တွက်မပေးဘဲ သူပုံသွင်းသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာသည့်အတွက် ကျေနပ်အားရနေခဲ့သည်။ လောကကြီးမှာ မိဘစိတ်ချမ်းသာဖို့ ဖြည့်ဆည်းပေးရတဲ့အတွက် သူတို့ကိုယ်တိုင် စိတ်ဆင်းရဲနေရတဲ့ သားသမီးတွေ အမြောက်အမြားရှိမယ် ထင်ပါတယ် ဖေဖေ . . .။

ဖေဖေ အလိုကျ ဖြတ်သန်းလွန်မြောက်လာခဲ့ရသော နေ့သစ်သည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်ကတော့ အသက် ၂၀ပြည့်ခဲ့လေသည်။ သူ့မွေးနေ့တွင် ဖေဖေက သူ့ကိုအခွင့်အရေးတစ်ခု ပေးခဲ့သည်။

“ကဲ . . . သား . . . ဒီနှစ် သားမွေးနေ့မှာ ဖေဖေ ပေးချင်တာကို မပေးတော့ဘူး . . . သား ဘာလိုချင်သလဲပဲပြော . . . သားလိုချင်တာကို ဖေဖေ ပေးမယ် . . . ”

ဖေဖေရဲ့ ရှားရှားပါးပါး နေ့သစ် လိုအင်ကို ထည့်တွက်ပေးသော အခွင့်အရေးတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ အိုကေ ဖေဖေ . . . သားကလည်း ဒီအခွင့်အရေးမျိုးကို စောင့်နေခဲ့ပါတယ် . . .။

“ကျွန်တော် တစ်လလောက် လူငယ်ဘဝကို လိုချင်ပါတယ် ဖေဖေ . . . အဲဒီ အခွင့်အရေးကို မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ကျွန်တော့်ကို ပေးပါ . . . ”

“မင်း . . . ဆိုလိုတာက . . . ”

“ကျွန်တော့်ကို တစ်လလောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ပေးစေချင်တာပါ ဖေဖေ . . . ဖေဖေ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း . . . ဖေဖေ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း

ဖေဖေ စိတ်တိုင်းကျ လူကြီးအလုပ်တွေ ဝင်လုပ်နေခဲ့ရပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ
လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ အဲဒါကို ဖေဖေ ထည့်သွင်း စဉ်းစားပေးပါ .
. .။

“ကျွန်တော် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဖေဖေ သင်ခိုင်းတဲ့
ပညာရပ်တွေကို သင်ခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီ ပညာရပ်တွေကြားမှာ ကျွန်တော်ရဲ့ လူငယ်ဘဝ
ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ရတယ် . . .”

“ငဲ့တုန်းကလည်း မင်းအရွယ်မှာ စီးပွားရေး လုပ်ခဲ့ရတာ ပဲကွာ၊
မင်းလိုတော့ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး . . .”

“ဒါကတော့ ဖေဖေက ဖေဖေ ခုံမင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုအတွက် ဖေဖေ
လူငယ်ဘဝကို လိုလိုလားလား ပျောက်ဆုံးခံခဲ့တာ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်
လုံးဝဝါသနာမပါတဲ့ အလုပ်အတွက် စိတ်ညစ်ညူးစွာ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ရတာ . . .”

“ငွေတွေ အများကြီးရပြီး အောင်မြင်မှု ကြီးကြီးမားမားတွေ
ရလာတဲ့အခါကျတော့ မင်းအလိုလို ပျော်လာပါလိမ့်မယ် . . .”

“ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူး ဖေဖေ . . .”

“စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့ . . . အင်း . . . ကောင်းပြီလေ အခု မင်း
ဘာဖြစ်ချင်သလဲ . . . ဖေဖေ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ . . .”

“ခုန ပြောတဲ့ အတိုင်းပါပဲ ဖေဖေ . . . ကျွန်တော် တစ်လလောက်
လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေမယ်၊ ကျွန်တော်ဝတ်ချင်သလို ဝတ်မယ်၊ ကျွန်တော်
သွားချင်သလိုသွားမယ်၊ ကားဂိုဒေါင်ထဲမှာ ဖုန်တက်နေမယ့် ကျွန်တော့်
ပြိုင်ကားလေးကို ကျွန်တော်ဘာသာ မောင်းမယ်၊ ဖေဖေ အလုပ်ကိစ္စတွေ အားလုံးကို
ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲက ထုတ်ထားမယ် . . . ဖေဖေကို ကျွန်တော်
ကတိပေးနိုင်တာတစ်ခုက ကျွန်တော် လွတ်လပ်ခွင့်ကို လိုချင်ပေမယ့်
မဟုတ်တာတော့ မလုပ်ဘူး ဖေဖေ . . . ကျွန်တော် ကိုယ်ကျွန်တော် ထိန်းနိုင်ပါတယ်၊

တစ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ကျွန်တော်ဟာ ဖေဖေ အလုပ်ခွင်ကို ဖေဖေ မြင်ချင်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ပြန်ရောက်နေရပါစေမယ်...”

“ကောင်းပြီလေ... ဖေဖေ စဉ်းစားပေးပါ့မယ်...”

ဖေဖေ အလိုကျနေခဲ့တဲ့ သားတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ခံစားမှုကို ငဲ့ကွက်ထည့်တွက်ပြီး ဖေဖေ ခွင့်ပြုလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါတယ် ဖေဖေ . . . ဖေဖေ စဉ်းစားတဲ့အခါ ကျွန်တော်ဟာ အသက် ၂၀သာ ရှိသေးတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုပါ ထည့်သွင်း စဉ်းစားပေးပါ။

ဘယ်ကဘယ်လို သတ္တိတွေ ဝင်လာသည် မသိဘဲ သူက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် တောင်းဆိုခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူလိုချင်သော အခွင့်အရေးကို ရရှိခဲ့လေသည်။ ဖေဖေကတော့ သူ့ကို ထိုအခွင့်အရေးပေးပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် မြိတ်ဘက်က စက်လှေလုပ်ငန်းတွေကို စစ်ဆေးဖို့ ခရီးထွက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

နေ့သစ်သည် အလိုလိုနေရင်း မြူးတူးရွှင်ပျနေကာ အခန်းထောင့်နားဆီက ကက်ဆက်ခလုတ်ကို အပြေးနှိပ်လိုက်ပြီး Volume ခလုတ်ကို အမြင့်ဆုံးသို့ လှည့်လိုက်သည်။ ကက်ဆက်ထဲမှာ သီးချင်းသံတွေ ဝုန်းဒိုင်းကျဲ ထွက်လာသည်။ သူက ကိုယ်ကို တွန့်လိမ်က ငါးမိနစ်လောက် (မျက်နှာ မသစ်သေးဘဲ) ကလိုက်သေး၏။ နောက်တော့ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ခြေတပေါင်ကျိုး ခုန်ကာ သူ့အဝတ်ဗီရိုကြီးဆီ ရောက်အောင် သွားလိုက်သည်။ ဗီရိုတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သောအခါ သူ့အလွန်မုန်းသော ကုတ်အကျူးများ ရှုပ်အကျူး.. အရောင်မွဲမွဲလက်ရှည်များကို အထပ်လိုက်တွေ့ရလေသည်။ သူက ထိုအကျူးများကို ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး သူမဝတ်ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော တီရှပ်နှင့် ဘောင်းဘီတိုတို့ပွပွတွေကို ဆွဲမွှ ရှာဖွေလိုက်သည်။ သူ ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်သော အကျူးများမှာ ဗီရိုအပြင်ဘက်သို့ တိုးလို့တွဲလောင်း ထွက်ကျလာသည်။ ထိုစဉ် သူ့အခန်းတံခါးဖွင့်သံကြားရကာ ဦးခွန်းဖံရဲ့ အသံကို တစ်ဆက်တည်း ကြားရလေသည်။

“ဟေ့ကောင်လေး... အောင်မလေးကွာ... ကက်ဆက်သံကလည်း ဆူလိုက်တာ ဝက်ဝက်ကွဲနေတာပဲ... အကျွေးတွေကလည်း မွစာကြနေတာပဲ... ဘာတွေများ ဖြစ်နေရတာလဲ...”

သူက ပြိုကျလာသော ကုတ်အကျွေးထုပ်ကြီးကို ဆွဲယူကာ ခုတင်ပေါ်သို့ နောက်ပြန်ပစ်ပေါက်လိုက်ရင်း...

“ကျွန်တော် ကြိုက်ရက်သားနဲ့ ချောင်ထိုးထားရတဲ့ တီရှပ်တွေ... ဘောင်ဘီတွေ... ခါးပတ်တွေကို ရှာနေတာလေ... ဦးဒွန်းဇံရဲ့... အာ... ဒီကုတ်အကျွေးတွေကလည်း သိပ်ရှုပ်တာပဲ... သွားစမ်းပါကွာ၊ ရှေ့ကဖယ်စမ်းပါ၊ ငါက မင်းနောက်က တီရှပ်ကို ယူမလို့ကွ... ဟဲဟဲ... ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး ဦးဒွန်းဇံရယ်၊ နက်ခံတိုင်တွေ... ရော့... နက်ခံတိုင်ညှပ်တဲ့ ကလစ်တွေရော... တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်မုန်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေလေ... ဒီတစ်လအတွင်း ဒီပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော့်ဗီရိုထဲမှာ မမြင်ချင်ဘူးဗျာ... ဦးဒွန်းဇံ ကြည့်ကျက်လုပ်လိုက်စမ်းပါ... ကျွန်တော် ဗီရိုထဲမှာ ကျွန်တော် ကြိုက်တဲ့ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေချည်းပဲ ရှိနေစေရမယ်... ကျွန်တော် လူကြီးလုပ်နေရတဲ့ အတောအတွင်း လူငယ်ဒီဇိုင်း အပျံ့စားတွေ ပေါ်နေမှာ ကျွန်တော် သိတယ်၊ ခဏနေရင် ဈေးဝယ်ထွက်မယ်၊ ဘယ်ဆိုင်တွေ သွားရင်ကောင်းမလဲ အကြံပြုစမ်းပါ... ဦးဒွန်းဇံရယ်...”

ဦးဒွန်းဇံက မြူးကြွနေသော နေ့သစ်ကို ကြည့်ရင်းက သူပါစိတ်ပါလာပုံရကာ သူသိသလောက်ဆိုင်တွေကို တန်းစီ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“MR Fashion square. Living colour Bautique. Mix & Match. Gordano. Uncle Sam. Folly Bird. A II Z. Top Style. New Man. President အဲ... ငါ သိသလောက်တော့ အဲဒီ ဆိုင်တွေပဲကွ... သူတို့က နာမည်ကြီး Branel တွေပဲ ရောင်းတာ... ဟဲဟဲ... မင်း ဈေးဝယ်ထွက်ရင် ငါ့ဖို့ပါ တီရှပ်လှလှလေး တစ်ထည် ဝယ်ခဲ့ကွာ... မင်းရဲ့ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ခြင်း အထိမ်းအမှတ် လက်ဆောင်လို့

သဘောထားပေါ့”

“အိုကေ . . . ဝယ်ခဲ့မယ်၊ ဟဲဟဲ . . . ဒီနေ့တော့ မြရိပ်ညိုက Embrald မှာ ဆံပင်ဝင်ညှပ်လိုက်ဦးမယ် . . . ”

သူက . . . သူ အလွန်နှစ်သက်သော အစိမ်းပုပ်ရောင် တီရှပ်အကျလေးနှင့် အိတ်တွေ ခပ်များများပါသော ခူးဖုံးရုံသာ ရှည်သည့် ဘောင်းဘီတစ်ထည်ကို ရွေးချယ်ထုတ်ထားလိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်ကာ ဝုန်းဒိုးကျဲ ရေချိုးရင်း ခေါင်း လျှော်ပစ်လိုက်သည်။ ရေချိုးခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာတော့ ဒရိုင်ယာဖြင့် သူ့ခေါင်းက ဆံပင်တွေကို မှုတ်သည်။ ခြောက်သွေ့သွားသော ဆံပင်ပျော့ပျော့တွေက သူ့မျက်နှာပေါ် ဝဲကျလာသည်။ သူက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ ပင့်တင်လိုက်ရင်း . . .

“အဟား . . . တွေ့တယ်မဟုတ်လား ဦးဒွန်းဇံ၊ ကျွန်တော့်ဆံပင်ပျော့ပျော့တွေက ဒီလိုဆို ပိုကြည့်မကောင်းဘူးလား၊ ဒါမှ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဆံပင်စစ်စစ်၊ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို အဘိုးကြီးအိုလို ဆံပင်ဘေးခွဲပြီး ပိပိပြားပြား နောက်လှန်ဖို့ခိုင်းတာ၊ လူကြီးလိုဝတ်၊ လူကြီးလိုပြင်၊ လူကြီးအလုပ်လုပ် . . . ဒါတွေဟာ လူငယ်တစ်ယောက် အတွက်တော့ ရက်စက်မှုတွေပဲဗျ . . . ဒါကို ချစ်ဖေဖေက နည်းနည်းမှ သဘောမပေါက်ဘူးဗျာ . . . ”

သူက ရယ်မောပြောဆိုရင်း သူရွေးထားသော အဝတ်အစားတွေကို ကောက်ယူ ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ Ray Bun နေကာမျက်မှန်အနက်ကို တပ်သည်။ မျက်နှာပေါ် ဝဲဖြာကျလာသည့် ဆံပင်တွေကို လက်နှင့် ပင့်တင်လိုက်ရင်း ကားသော့နှင့် ကျော ပိုးအိတ်ကလေးတစ်လုံး လွယ်ကာ လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်သေး၏။ အဲဒီ နောက်တော့ သူ့ရဲ့ပြိုင်ကား အနီလေးဆီသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ကားနားရောက်တော့ ကျောပိုးအိတ်ကို ကားပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး ကားတံခါးဖွင့် . . . ဝင်ထိုင်ကာ . . .

“ဦးခွန်းဇံရေ . . . ဘိုင်ဘိုင် . . . ”

ဟု အော်ဟစ်လက်ပြလိုက်ရင်း သူ့ရဲ့ကားကလေးကို ဝေါခနဲ့
မောင်းထွက်လိုက်သည်။ ထိုခဏတွင် သူသည် ကမ္ဘာမြေပေါ် လွတ်လပ်စွာ
ခြေချခွင့်ရခြင်း အတွက် ကြီးစွာသော ပျော်ရွှင်မှုဖြင့် လန်းဆန်းတက်ကြွ
နေခဲ့လေသည်။

ဒါဟာ နေ့သစ်ရဲ့ နေ့သစ်တစ်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။

*

အခန်း(၂)

ထိုနေ့က နေ့သစ်သည် အတိုင်းမသိ ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေကာ တစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ လျှောက်သွားနေမိလေသည်။ သူက shopping center များသို့ သွားကာ သူ နှစ်သက်သည့် လူငယ်အဝတ်အစားအသုံးအဆောင်များကို စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ် ဝယ်ယူလိုက်သည်။ စုပါမတ်ကတ်တစ်ခုမှာ မျက်မှန်တပ်ထားသည့် မွေးပွဲဝက်ဝံရုပ်ကြီးကို တွေ့သောအခါ သူက ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် သဘောကျသွားရကာ . . .

“အဟား . . . မင်းကို အဖော်အဖြစ် ခေါ်သွားမယ်၊ မင်းက ငါ့ဘေးက ထိုင်လိုက်ပေါ့ ဟုတ်ပြီလား . . .”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်သည်။ သူ့ပွစိပွစိ ပြောနေတာကို ဘေးကလူတွေက ပြုံးကြည့်သွားတာကိုလည်း အပျော်လွန်နေသော သူက ဂရုမစိုက်နိုင်ပေ . . . ။ သူက ဝက်ဝံရုပ်ကြီးကို ဝယ်ယူလိုက်ပြီး သူ့ရဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်း နေ့သစ်အမှတ်တရ အဖြစ် ‘ဂျီကာ’ ဟု နာမည်ပေးလိုက်သည်။

“ဂျီကာ . . . မင်းနာမည် ဂျီကာ၊ မှတ်ထား . . .”

သူက ဝက်ဝံရုပ်ကြီးရဲ့ နားရွက်နား ကပ်ခါ တီးတိုးပြောလိုက်ပြန်သည်။ အဲဒီ နောက် သူလောဘတကြီး ဝယ်ထားသည့် ပစ္စည်းတွေ ထည့်ထားသော စက္ကူအိတ်များကို ဆွဲကာ တစ်ဖက်က ဝက်ဝံရုပ်ကို ပိုက်ထားရင်း သူ့ကားဆီသို့ ခပ်ကြွကြွ လျှောက်လာသည်။

“ကဲ . . . ဂျီကာ . . . မင်းက ဒီမှာထိုင်ကွာ . . .”

ဝက်ဝံရုပ်ကြီးကို သူ့နံဘေးမှာ နေရာချပေးလိုက်ပြီး

သူ့ရဲ့ပြိုင်ကားလေးကို မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုနေ့အဖို့တော့ သူသည် မိုးလင်းက မိုးချုပ် လုပ်ချင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလေသည်။ သူက ကားကို မြို့ပြင်ဘက်အထိ အပျော် လျှောက်မောင်းရင်း လေညင်းခံသည်။ အပေါင်းအသင်းလည်း များများ မရှိ၊ အဖော်လည်း မခုံမင် . . . တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာ နေချင်သော နေ့သစ် အဖို့တော့ ခုလို တစ်ယောက်တည်း ထင်ရာလုပ်ခွင့်ရတာ ဟာ မဟာအခွင့်ထူးကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့တွင်ရှိသော အခင်ဆုံး အပေါင်းအသင်းအနည်းငယ်ဆီကိုတော့ နောက်ရက်ကျမှ သွားတော့မည်ဟု သူ စိတ်ကူးထားလေသည်။

နေ့သစ် ဆိုသော လူငယ်လေးသည် နေကာမျက်မှန်ကို နောက်ပြန်တပ်ထားပြီး မြို့ပြင်ဘက်အထွက် ပြည်လမ်း တစ်လျှောက် လေလေးတချွန်ချွန်ဖြင့် အေးအေးလူလူ ကားလျှောက်မောင်းရင်း သူ မထိတွေ့ရတာ ကြာပြီးဖြစ်သော သဘာဝ လောကကြီးကို တမေ့တမော ခံစား၍ နေခဲ့သည်။ သူက လမ်းဘေး ဈေးသည်လေးတွေ တွေ့လျှင် ကားရပ်ပြီး ဘာရောင်းသလဲ စပ်စုသည်။ သူစိတ်ဝင်စားလျှင် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးဝယ်စားသည်။ သူ ကားပေါ်မှာ မုန့်သည်တွေ့တိုင်း ဝယ်ထားသည့် မုန့်ထုပ်တွေ ပွစိတက်နေသည်။

ဒီလို အချိန်မျိုးကို သူ မရခဲ့တာကြာပြီ။ အချိန်ရှိသရွေ့ Aircon လေဖြင့် စိမ့်နေအောင် အေးသော ရုံးခန်းထဲမှာ နေနေရသည့် ဘဝကို သူမွန်းလှပြီ။ မှန်လုံကားကြီးထဲမှာ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကမ္ဘာခြားပြီး သွားလာရသည့် အဖြစ်ကိုလည်း စိတ်ရှုပ်လှပြီ။ သူသွားလေရာ ဖေဖေ ပါလျှင်ပါ . . . ဒီလိုမှ မဟုတ်လျှင်လည်း နောက်လိုက်တပည့်လက်သားတွေ ခြံရံကာ ကိန်းကြီးခန်းကြီး သွားလာရသည့်အတွက်လည်း သူစိတ်ရှုပ်လှပြီ . . . ။ သဘာဝလေကိုတောင် ဝဝလင်လင် ရှုခွင့်မရခဲ့သော သူ့အဖြစ်သည် စိတ်ညစ်စရာလည်းကောင်း . . . ရယ်စရာလည်း ကောင်းလေသည်။

နေ့သစ်သည် လူရှင်းသည့် မြို့ပြင်လမ်းမဘေးတွင် ကားရပ်ကာ

လမ်းဘေးကွင်းပြင်တွေထဲ ပြေးလာခဲ့ပြီး ခေါင်းမော့မျက်စိစုံမှိတ်လျက် လက်ကိုဆန့်တန်းကာ လေကို တစ်ဝကြီး ရှုရင်း အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ငြိမ်သက်နေလိုက်၏။ ရှေ့တည့်တည့်မှ လေတဟူးဟူး တိုက်နေတာမို့ သူ့မျက်နှာကို လေတိုးကာ ဆံပင်တွေက နောက်သို့ ဖွာလွင့်နေသည်။ သူ့အဝတ်အစားတွေက တဖျတ်ဖျတ် လွင့်လှုပ်နေသည်။ အင်း . . . သူ အလွန်ကြိုက်တဲ့ တိုက်တန်းနစ် ရုပ်ရှင်ထဲက လီယိုနာဒို . . . သဘောဦးမှာ ရပ်နေသလို ပုံစံမျိုးပေါ့။ သူ့ကားဆီ ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။ လမ်းခုလတ်က သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ သစ်ကိုင်းကို တွေ့တော့ ဖျက်ခနဲ ခုန်ကာ သစ်ရွက်တွေကို ခြွေချပစ်ခဲ့သေးသည်။

ထိုနေ့ ညနေမှာပင် သူက မြရိပ်ညိုသို့ ဝင်ကာ သူ့ဆံပင်ကို နည်းနည်း သလိုက်သေး၏။ သူ . . . member ဝင်ထားသော health club တွင် ဝင်ကစား၊ ပြီးနောက် swimming pool တွင် ရေကူးပြီးသောအခါ သူ့စိတ်ရော ခန္ဓာပါ ပိုပြီး လတ်ဆတ်ကြည်လင်သွားခဲ့သည်။

အဲဒီ နောက်တော့ သူသည် သူ့ကားလေးကို ဦးတည့်ရာ လျှောက်မောင်းလာခဲ့ပြီး အေးမြဆိတ်ငြိမ်သော ပန်းခြံလေး တစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်လိုက်မိလေသည်။ ထိုပန်းခြံကလေး၏ အေးမြမှုက ဆွဲဆောင်နေခဲ့သည်ဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားလာရသောအခါ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ပန်းခြံလေးထဲ လျှောက်ဝင်လာခဲ့မိ၏။ ထိုပန်းခြံလေးမှာ သိပ်မကျယ်ဝန်းလှသော်လည်း စိမ်းလန်းသော မြက်ခင်းများ ရှိသည်။ လှပမွှေးပျံ့သော ပန်းများရှိသည်။ ထိုင်ခုံဖြူဖြူကလေးများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အထူးခြားဆုံးမှာ စိမ်းစိုအုပ်ဆိုင်းနေသော ခရေပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ပန်းခြံကလေးမှာ ရှင်းလင်းနေတာမို့ အတွဲများ မတွေ့ရဘဲ အမှန်တကယ် အပန်းဖြေသူ လူကြီးသူမ တချို့နှင့် ကလေးများကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

နေ့သစ်သည် ပန်းခြံထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာရင်း ပန်းခြံထဲက တစ်စုံတစ်ရာက သူ့ကို ညှို့ငင်နေ သလို ထူးဆန်းစွာ ခံစားရသည်။ ဘယ်လိုက

ဘယ်လို ဒီပန်းခြံလေးထဲ လျှောက်ဝင်လာခဲ့မိသလဲ ဆိုတာတောင် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်စဉ်းစားလို့မရပေ။ သေချာတာက သူ့စိတ်ထဲ ပိုပြီး ပျော်ရွှင်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် ပျော်ရွှင်ရာတစ်ခုခုကြုံရဦးမည်ဟုပင် သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေသည်။

သူက လေကလေး တချွန်ချွန်နှင့် ပန်းခြံထဲ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်နေမိသည်။

သူ့စိတ်ထဲ ဒီပန်းခြံကလေးထဲမှာ အေးအေးလူလူ ထိုင်နေချင်သေးတာမို့ လူတစ်ယောက် ထိုင်နှင့်နေသော ထိုင်ခုံဖြူကလေးရဲ့ တစ်ဖက်စွန်းမှာ အားပါးတရ ပစ်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“ဗျို . . . ”

“ဟာ . . . ”

အသံနှင့်အတူ သူတင်ပါးအောက်မှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း အရာတစ်ခုကို ဖိမိသွားကြောင်း သိလိုက်တာမို့ ဖြုန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်မိသည်။ အောက်ကို ပြာပြာသလဲ ငုံ့ကြည့်မိတော့ ခရေပန်းတချို့ ပြန့်ကျဲလွင့်စင်ကျနေပြီး ခရေပန်းထည့်သော ဆန်ခါခုံးလေးက သူ့လက်ချက်ဖြင့် ပြားနေလေပြီ။

“ဟာ . . . ဆောရီးဗျာ . . . တကယ်ပဲ ဆောရီး . . . ၊ ကျွန်တော် မမြင်လို့ပါ . . . ကျွန်တော် ပြန်ကောက်ပေးပါ့မယ်၊ အလျော်လည်း ပေးပါ့မယ် . . . ”

သူက လိမ်ပိန်ပြားနေသော ဆန်ခါခုံးလေးကို ဆွဲဆန့်ဖြန့်ပေးလိုက်ပြီး ခရေပန်းတွေကို ပြန်ကောက်ထည့်ရန် လက်လှမ်းလိုက်ချိန်တွင် အင်မတန် လှပသော လက်ကလေး တစ်ဖက်က သူ့ရှေ့သို့ ခပ်သာသာလေး ရွေ့လျားလာကာ . .

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင် . . . မတော်လို့ ဖြစ်တာပဲ၊ အလျော်ပေးစရာ

မလိုပါဘူး... ခရေပင်ကြီး ရှိနေသရွေ့ ခရေပန်းတွေ ရှိနေတာပဲ၊ နောက်ထပ်
ကောက်လို့ ရနိုင်ပါသေးတယ်...”

နေ့သစ်သည် ခုမှပင် ထိုအသံရှင်ကို
အသေအချောမော့ကြည့်မိလေသည်။ သူ့ရင်ဘတ်ထဲသို့ ပြုံးနေသော
မျက်နှာကလေးက ဖျက်ခနဲဝင်လာကာ အကြမ်းပတမ်း ဆွဲမွှေသွားခဲ့သည်။ သူ...
အသည်းတအေးအေး ဖြစ်သွားခဲ့တာ ဘာကြောင့်မှန်း အသေအချာ ပြောပြနိုင်ဖို့
မလွယ်ကူပေ...။

သူမက သူမဘာသာ ခရေပန်းတွေကို ပြန်ကောက်ထည့်နေသည်။
ခရေပန်းကောက်ပုံက ဟိုစမ်း ဒီစမ်းနှစ်နေရာလောက် စမ်းပြီးမှ ခရေပန်းတွေကို
သူမလက်နှင့်ထိမိကာ ကောက်ယူလိုက်ခြင်းမို့ သူ့စိတ်ထဲ အနည်းငယ်
ထူးဆန်းသွားရပါသည်။

“မဟုတ်တာဘဲ... ကျွန်တော့်ကြောင့် ဖြစ်တာပဲ... ကျွန်တော်
အလျော်ပေးရမှာပေါ့... ထိုင်ပါ... အေးအေးဆေးဆေးထိုင်နေပါ...
ဒီပန်းတွေလည်း ကျွန်တော်ပဲ ပြန်ကောက်ပေးပါ့မယ်...”

“ရပါတယ်... ကျွန်မဘာသာ ကောက်ပါ့မယ်... ထားခဲ့ပါ”

ကောင်မလေးက သူ ဘယ်လိုပြောပြော မရဘဲ ခရေပန်းတွေကို
စမ်းပြီးကောက်နေလေသည်။ သူက သူမကို အသေအချာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူမ
မျက်နှာကလေးက ကြည်လင် အေးချမ်းနေသည်။ သူမ မျက်လုံးတွေကတော့
ခရေပန်းတွေဆီမှာ မရှိဘဲ တစ်နေရာတည်းသို့သာ ငေးနေသလို ငြိမ်သက်နေ၏။
ဘုရားရေ... သူမဟာ မျက်စိမမြင် သူများလား...။

သူက သူမ ခရေပန်းတွေ ဆက်ကောက်နေတာကို တိတ်ဆိတ်စွာ
ငွေ့ကြည့်နေမိသည်။ သူမက အတော်ပင် ကျွမ်းကျင်ပုံရကာ ထိုင်ခုံရဲ့
တစ်ဖက်စွန်းဆီထိ လွင့်ကျနေသော ပန်းများကိုပင် ကောက်ယူနိုင်သည်။ သူ...

သေချာချင်တာမို့ သူမရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်ကာ လျှာထုတ်ပြောင်ပြ ကြည့်သည်။
ပြီးတော့ သူမ မျက်နှာရှေ့မှာ သူ့လက်ဖဝါးကို အပေါ်အောက်
ဒေါင်လိုက်အနေအထား လှုပ်ပြလိုက်သည်။ ကောင်မလေးဆီက ဘာတုံ့ပြန်မှုမှ
မရချေ...။ သူ့ရဲ့ ထင်မြင်ချက်ဟာ သေချာသွားခဲ့ရပါသည်။

ကောင်မလေးသည် သူသွားပြီးအထင်နှင့် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ
သူ့နေရာသူ ပြန်ထိုင်ကာ အေးအေးချမ်းချမ်း ခရေပန်း ဆက်သီနေလေသည်။
သူသည် စိတ်ထဲတစ်မျိုးကြီး ခံစားရကာ ကောင်မလေး ထိုင်နေသော ထိုင်ခုံရဲ့
တစ်ဖက်စွန်းမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကောင်မလေးကို
ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

ဟောဒီလောက် ဖြူစင်အပြစ်ကင်းသော မျက်နှာကလေးမျိုး မြင်သူတိုင်း
စိတ်ချမ်းသာစရာ ကြည်လင်ပြီးမြဲနေသော မျက်နှာမျိုးကို မျက်စိမြင်သူ
မိန်းကလေးများထဲမှာတောင် တွေ့ဖို့ခဲယဉ်းခဲ့ ပါသည်။ သူထင်တာကတော့
မျက်စိမမြင်သည့်သူဆိုတာ အမြဲ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် စိတ်ညစ်စိတ်ပျက်ပြီး
ညှိုးငယ်နွမ်းလျနေလိမ့်မည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

အမှန်တကယ်တော့ နေ့သစ်သည် သူမကို သိပ်လှသော မိန်းကလေးမို့
ပိုးချင်ပန်းချင်စိတ်ဖြင့် မျက်လုံးတွေထဲ ခေါ်တော တစ်သောင်းအားထည့်ကာ
စိုက်ကြည့်နေမိတာမျိုးတော့ မဟုတ်ချေ...။ သူဟာ... အဲဒီ လို ခုမြင်ခုကြိုက်
ခုရည်းစားစကား ပြောတတ်တဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ငနဲတော့ မဟုတ်ပါဘူး...။
သူ့စိတ်ထဲမှာ မျက်စိမမြင်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကာ ခရေပန်းသီနေသော
မိန်းကလေးဟာ အလွန်ပင် ထူးခြားပြီး စူးစမ်းချင်စရာ ဖြစ်သည်။ အံ့ဩစရာလည်း
ဖြစ်သည်။

သူမ အဝတ်အစားတွေက သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ပုံ ရသော်လည်း
ခပ်နွမ်းနွမ်းပါပဲ...။ သူ့အိမ်က အိမ်အကူမိန်းကလေးတွေတောင် ဖေဖေ အမိန့်ဖြင့်
ယူနီဖောင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စေတာမို့ သူမထက်စာရင် အများကြီး

တောက်ပြောင်နေသေးသည်။ သူ . . . ထိုသို့ တွေးမိပြီးမှ ကောင်မလေးကို အားနာသွား၏ ။ အဲ . . . သနားလည်း သနားမိတယ်လို့ ထင်တာပဲ . . . ။

ကောင်မလေးက အသားဖြူတာမို့ ဝတ်ထားတဲ့ ရုပ်အကျဉ်း အညိုလေးက နှမ်းပေမယ့်လည်း ထဘီအညိုပွင့်နက်ကလေးက မှိန်ဖျော့လွန်းပေမယ့်လည်း ကြည့်လို့ကောင်းတယ်လို့ ထင်မိတာပဲ . . . ။ အဝတ်က မတောက်ပေမယ့် လူက တောက်တယ်လို့ ထင်တာပဲ . . . ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကြည့်လို့ကောင်းတာကို သူ ကဗျာဆန်ဆန်တော့ မတင်စား မဖွဲ့နွဲ့တတ်ပေ . . . ။

ပခုံးသာသာလောက်ပဲ ရှည်မယ့် ဆံပင်တွေကို နဖူးပြောင်သိမ်းကာ နောက်ဘက်မှာ စုစည်းထားတာမို့ မျက်နှာကလေးတစ်ဝိုက်မှာ ဆံပင်တစ်မျှင်တစ်စမျှ မရှိဘဲ ပြောင်းဝင်းနေပါသည်။ နဖူးစပ်မှာ ဆံနုလေးတွေလို့ ခေါ်မလား . . . ဗွေရစ်ကလေး ပါတယ်ပြောမလား . . . ဆံပင်မျှင်မျှင် တိုတိုနုနုကလေးတွေ ဖြာပြီး ပေါက်နေတာကလည်း အတော့်ကို ကြည့်လို့ကောင်းသည်ဟု သူ ထင်ပါသည်။ မျက်ခုံးမွေးထူထူ ကလေးတွေရယ် . . . မျက်ဝန်းအိမ် ကျယ်ကျယ်ကလေးရယ် ကလေးတွေရယ် . . . မျက်ဝန်းအိမ် ကျယ်ကျယ်ကလေးရယ် . . . ထိပ်ဖျားလေး မသိမသာ ကွေးနေတဲ့ နှာတံလုံးကလေးရယ် . . . လုံးလုံးစုစု နှုတ်ခမ်းကလေးရယ် . . . အားလုံးဟာ ပန်းချီဆရာ စိတ်တိုင်းချ အမွှမ်းတင်ထားသလို အချိုးကျကျကလေး ရှိနေပါတယ်။ အရမ်းကြီး ဆွဲဆောင်ညှို့ငင်အားတွေနဲ့ လှပလွန်းနေတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ . . . ။ ဒါပေမယ့် ကြည်လင် ဖြူစင်အပြစ်ကင်းနေပုံ ကလေးကတော့ သူမြင်ဖူးနေကျ အလှတွေ သိသိသာသာ ပြင်ထားတဲ့ မိန်းကလေးတွေထက် အများကြီးသာပါသည်။

သူက အချိန်ကြာကြာ ငေးကြည့်နေမိပြီးမှ သူ့ခမျာ မျက်စိမမြင်ရှာတာကို အခွင့်ကောင်းယူနေရာ ကျမလားဟု တွေးမိကာ အားနာသွားမိသည်။ သူ . . . သူ့ဇက်ပိုးကို လက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်ရင်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်ကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေလိုက်သည်။ သူများတကာ မြင်ရင်တော့ ဒီကောင်

ထိုင်ငမ်းနေတယ်လို့ ထင်တော့မှာပဲ . . .။

သို့သော် . . . သူကြာကြာတော့ မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ချေ . . .။

မျက်နှာလွှဲနေမိပေမယ့် စိတ်ထဲ မရိုးမရွဖြစ်လာတာမို့ မသိမသာ ငဲ့စောင်းကာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက် မျက်နှာလွှဲလိုက်နှင့် . . . ခုံဖြူလေးပေါ်မှာ ထမသွားနိုင်ဘဲ ခရီးကြန့်ကြာနေသည်။ သူ . . . မျက်နှာလွှဲခိုက်မှာ ကောင်မလေးထံမှ သီချင်းညည်းသံလိုလို သံစဉ်တိုးတိုးလေးကို ကြားရသည်။ သူက မျက်ခုံးပင့်၍ ပြုံးမိရင်း ကောင်မလေးထဲ အသာအယာငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ နောက်တော့ သူမျက်နှာမလွှဲ ဖြစ်တော့ဘဲ မေးထောက်လျက် ကောင်မလေးကို ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

အနီးတဝိုက်မှ ငှက်ကလေးတွေ အော်သံကို သာသာယာယာ ကြားရသည်။ သူ မပြန်နိုင်သေး . . .။ ကောင်မလေးကလည်း ခရေပန်းသီဆဲ ဖြစ်သည်။

သူက ရုတ်တရက် စိတ်ကူးပေါက်လာတာမို့ ကောင်မလေးရဲ့ ခရေပန်း ဗန်းထဲ ဖြည်းဖြည်းလေး လက်လှမ်း၍ ခရေပန်းတွေကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။ နှိုက်ပြီးမှ သူ့ကိုသူ ရယ်ချင်သွားကာ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး တစ်ချက်ရယ်ရသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် သီကြိုးကလေးတွေကိုပါ ခိုးနှိုက်လိုက်ပြန်သည်။ သူက ပန်းတွေကို ခပ်မြန်မြန်သီလိုက်၊ သူမဗန်းထဲက တိတ်တိတ်ကလေး ထည့်ပေးလိုက် လုပ်နေသည်။ ကြာလာတော့ ကောင်မလေးက ပန်းပွင့်တွေ မစမ်းမိတော့ဘဲ ပန်းကုံးတွေပဲ စမ်းမိသွားသည်။ ကောင်မလေးက ပန်းကုံးတွေကို ဖွဖွကိုင်ကြည့်ပြီး တွေဝေသွားကာ . . .

“ကျွန်မအနားမှာ တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေသလားဟင် . . .”

နေ့သစ်သည် သူ့ပါးစပ်သူ ယောင်ယမ်းပိတ်လိုက်ပြီး ပခုံးကျုံးကာ ခုံရဲ့ တစ်ဖက်စွန်းဆီ တိုးရွှေ့ပြီး ထိုင်လိုက်သည်။

“ပန်းသီနေတာ . . . ပန်းပွင့်တွေ မရှိတော့ဘဲ ပန်းကုံးတွေ ရောက်လာတယ်၊ ဘယ်သူရှိနေသလဲဟင် . . . ”

သူက အဖြေမပေးဘဲ ပန်းခြံထောင့်က ခရေပင်ကြီးဆီ ခြေသံမကြားအောင် ပြေးသွားလိုက်ပြီး ကြွေကျနေသည့် ခရေပွင့်တွေကို ဖုန်ပူမီးတိုက် လိုက်ကောက်သည်။ ပြီးတာနှင့် ကောင်မလေးထဲ ပြန်ပြေးလာကာ ဗန်းအပိန်ချိုင့်လေးထဲ ခရေပွင့်တွေ ခိုးထည့်ပေးလိုက်၏။ ကောင်မလေးက ရနံ့ကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ရှိုက်ရှိုက်လိုက်ပြီး လက်ကလည်း ပန်းတွေကို စမ်းကြည့်ကာ . . .

“ဟင် . . . ပန်းတွေ ရောက်လာပြန်ပြီ . . . ”

ဟု တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်သည်။ နောက်တော့ မျက်နှာလေးက တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာကာ . . .

“ကျွန်မကို တစ်ယောက်ယောက် ကူညီနေတယ် ထင်တယ်၊ ပန်းသီပေးတဲ့ အတွက်ရော . . . ပန်းတွေ သွားကောက်ပေးတဲ့ အတွက်ပါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှင်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ကို ဒီလို တကူးတက မကူညီပါနဲ့၊ ကျွန်မအားနာပါတယ်၊ ကျွန်မဘာသာ လုပ်နေကျပါ၊ ကျင့်သားရနေပါပြီ . . . သူများကို အားကိုးချင်စိတ်တွေ ဝင်လာမှာ စိုးလို့ပါ . . . ”

သူက အသံမပေးဘဲ မနေနိုင်တော့ဘဲ . . .

“ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ . . . ကျွန်တော် အသံမပေးဘဲ ပိုင်းစိုးပိုင်နင်းတွေ လုပ်နေတာ ရိုင်းသွားပြီထင်တယ် . . . ”

“ရှင် . . . ဘယ်သူလဲ . . . ”

“ကျွန်တော်က ခုနလေးက ညည်း ခရေပန်းဗန်းပေါ် ဝင်ထိုင်မိတဲ့သူပါ . . .

.”

ကောင်မလေးက မျက်လုံးလေး တစ်ချက်ပင့်ကာ မသိမသာ ပြုံးရင်း . . .

“ရှင် ခုထိ မသွားသေးဘဲကိုး၊ ရှင်က စကားပြောတာ ‘ညည်း’ လို့ သုံးပြီးပြောတယ်နော်၊ ရှင်က ကျွန်မထက်အသက်အများကြီး ကြီးတဲ့ ဦးလေးကြီးလား၊ အသံကတော့ သိပ်အသက်ကြီးမယ့်ပုံ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟဲဟဲ . . . အဲဒီ လို သုံးနှုန်းပြီး မပြောဖူးလို့ ပြောဖူးတယ် ရှိအောင် ပြောကြည့်တာပါ . . . အဲဒီ လို သုံးနှုန်းပြီးပြောတာ ကျွန်တော် အရွယ်နဲ့ဆို သိပ်အဆင်မပြေဘူးနော် . . . တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ် . . . ”

“ရှင်အသံက မြူးနေတာပဲ၊ ရှင် ပျော်နေပုံရတယ်”

“သေချာတာပေါ့၊ မင်းက အကင်းပါးတယ် . . .ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲဗျာ . . . ကျွန်တော် ဒီနေ့ အရမ်းပျော်နေတာဗျ၊ အပျော်လွန်ပြီး လူက မြောက်ကြွမြောက်ကြွနဲ့ ဒီပန်းခြံထဲ ဝင်လာတာ၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမပြုမိဘဲ နမော်နမဲ့နဲ့ ခရေပန်းဗန်းကို ဖိထိုင်မိသွားတာသာ ကြည့်ပေတော့ . . . ”

“ကောင်းတာပေါ့၊ လောကကြီးမှာ ပျော်အောင်နေတတ်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ၊ ကျွန်မလည်း ပျော်အောင်နေတာပဲ၊ ပျော်တယ်ဆိုတာက သူများ လုပ်ပေးလို့ သူများကို တည်မှီပြီး ပျော်ရတဲ့ အပျော်ရယ် . . . ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်အောင် နေတတ်တဲ့ အပျော်ရယ် နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ ဒီနှစ်မျိုးထဲမှာ သူများ ဖန်တီးပေးတဲ့ အပျော်က တစ်ခဏပဲ ခံတယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ဘာသာ တည်ဆောက်ထားတဲ့ အပျော်ကမှ ရေရှည်ခံတယ်လို့ အမေ ရှိတုန်းက ပြောပြဖူးတယ်၊ ရှင်က ဘယ်လိုအပျော် အမျိုးအစားနဲ့ ပျော်နေတာလဲဟင် . . . ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်မကို ပြောပြပါလား . . . ”

“အဲ . . . ”

သူ . . . အဖြေရ ခက်သွားပါသည်။ သူမက နားစွင့်သလိုလေး ငြိမ်နေသည်။ သူက အသေအချာ ပြန်စဉ်းစားကာ . . .

“ကျွန်တော့် အပျော်က ကျွန်တော့် ဖေဖေက ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့

မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးလိုက်လို့ ပျော်ရတဲ့ အပျော်လေ၊ အင်း . . . ဒါဆို သူများ လုပ်ပေးလို့ ပျော်ရတဲ့ အပျော်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီလိုဆို ရေရှည်မခံဘူးပေါ့ . . . ဟုတ်လား။”

“ဒီလိုတော့လည်း မတွေးပါနဲ့၊ ရှင်လည်း ကျွန်မပြောတာနဲ့ စိတ်ညစ်သွားပြီ ထင်တယ်၊ အဟင်း . . . ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပျော်တာတော့ စိတ်ညစ်တာထက်စာရင် အများကြီး ကောင်းတာပဲရှင် . . .”

“မှန်လိုက်လေကွာ . . .”

သူက ရုတ်တရက် ရယ်ချလိုက်မိတာမို့ ကောင်မလေးကပါ လိုက်ရယ်လေသည်။ ကောင်မလေး ကြည့်ရသည်မှာ မျက်စိမမြင်သည့် အားနည်းချက်ကို မေ့ထားပုံရပြီး သူကလည်း ထိုအားနည်းချက်ကို မေ့ပစ်လိုက်သောအခါ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ခဏချင်းမှာပင် ရင်းနှီးနှီးကပ်လာရပါသည်။

သို့သော် သူမ မျက်နှာက ခဏကြာတော့ ပြန်တည်သွားကာ . . .

“ဒုက္ခပါပဲ . . . ကျွန်မကလည်း ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ရယ်ရယ်မောမော စကားတွေ ပြောနေမိတယ်၊ ကျွန်မ အစ်ကိုသိရင် ရိုက်တော့မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုပြောမိတာလည်း ဒါ ပထမဆုံးပါ၊ ရှင်က ခင်စရာကောင်းတယ်လို့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ခံစားရလို့ပါ . . .”

“ကျွန်တော်လည်း မင်းနဲ့ ထပ်တူပဲ၊ ထူးဆန်းတယ်နော်၊ ဪ . . . ဒါနဲ့ မင်းနာမည် ပြောပြနိုင်မလား၊ ကျွန်တော့်နာမည်က နေ့သစ်တဲ့ . . .”

“နေ့သစ် . . . အင်း . . . နာမည်လေးက ကောင်းတယ်နော် အဓိပ္ပာယ်လည်း ရှိတယ်၊ ကျွန်မနာမည်ကတော့ အလင်းရောင်တဲ့ . . .”

“အလင်းရောင် . . .”

သူက ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ကြည့်မိသည်။ နာမည်နှင့် သူမအဖြစ်က
ခြားနားလွန်းတာမို့ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရလေသည်။ ကောင်မလေးက
နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ရုံပြုံးကာ ...

“ရှင် ... ငြိမ်သွားတယ်နော်၊ ကျွန်မအတွက် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွားတယ် ထင်တယ်၊ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါရဲ့ ... ကျွန်မကလည်း နာမည်ကသာ
အလင်းရောင် ... ဒါပေမယ့် အလင်းရောင်ကို မမြင်ရတာ ကြာပြီပေါ့၊
စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ရှင် ... ဒါလည်း ရယ်စရာ တစ်ခုပေါ့၊ ဥပမာ ...
အရပ်ဆိုးတဲ့သူရဲ့နာမည်က “ရှုပါထွန်း” ဖြစ်နေသလိုမျိုးပေါ့၊ အလင်းရောင်ဆိုတဲ့
ကျွန်မက အမှောင်တွေပဲ မြင်မြင်နေရတာ တွေးကြည့်ရင် ရယ်စရာကြီးနော်၊ အဲ ...
စကားကောင်းနေလိုက်တာ ... တော်ကြာဆို ကျွန်မအစ်ကိုလာခေါ်တော့မယ်၊ ရှင်
ကျွန်မနားမှာ ရှိနေရင် အစ်ကိုက မမေးမစမ်းဘဲ ရမ်းပြီးဆွဲထိုးလိမ့်မယ်၊ သွားတော့ .
.. သွားတော့ ... ”

သူက စိုးရိမ်တကြီး နှင်သော်လည်း သူ ချက်ချင်း ထွက်မသွားနိုင်ပေ ..
။ သူမကို ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ သူဆက်ကြည့်နေချင်သေးသည်။ လောလောဆယ်
သူ့ခြေလှမ်းတွေကလည်း နောက်ပြန်ဆွဲလို့ မရသေးဘဲ ခိုင်နေသည်။
သူနှေးကွေးနေခြင်းရဲ့ ရလဒ်ကတော့ သူ့ရင်ဘတ်ကို အကြမ်းပတမ်း
ဆောင့်တွန်းခံလိုက်ရပြီး ဖင်ထိုင်လျက်သား လဲပြီသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာကောင်လဲ၊ ဘယ်ကကောင်လဲ၊
ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အလင်းရောင်နားမှာ လာရပ်နေတာလဲ ... အချောင်ရမလားလို့
ဒီနားလာပြီး ကျားချောင်း၊ ချောင်းနေတာပေါ့လေ ... ဟုတ်လား၊ အေး ...
အချောင်းတော့ မရဘူးကွ ... မင်းရှာကျွေးနိုင်တယ်၊ တာဝန်ယူနိုင်တယ်ဆို
လက်ထပ်ယူလိုက်၊ မင်းလည်း လိုချင်တာရတယ်၊ ငါတို့လည်း ဝန်ပေါ့တယ်၊
ငါတို့ကလည်း ဒီကောင်မလေးကို သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ တာဝန်ယူနိုင်မယ့်
လူမျိုးကို စောင့်နေတာကွ၊ တစ်သက်လုံး သူ့ကရိကထကို မခံနိုင်ဘူး၊ ဟေ့ကောင်

ပြောလေကွာ . . . မင်း အတည်ယူမှာလား . . . ပြော . . . ”

“အို . . . အစ်ကိုရယ် . . . အဲဒီ လိုတော့ မပြောသင့်ပါဘူး၊ သူက အစ်ကို ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး၊ သဘောရိုးနဲ့ ကျွန်မနားမှာ စကားလာပြောနေတာပါ၊ သူ အခွင့်အရေးလည်း မယူပါဘူး၊ သူ လူကောင်းပါ . . . ”

“နင်က ဘာမြင်ရလို့ လူဆိုးလူကောင်း ခွဲနိုင်နေတာ လဲ”

“မမြင်ရပေမယ့် စိတ်ထဲက သိပါတယ် . . . ”

“တော်စမ်းပါ . . . အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ . . . နင် အဲဒီ လို ကြပ်ကြပ်သာ ယုံ . . . တစ်နေ့ ဒုက္ခတွေ့လိမ့်မယ်၊ လာ . . . သွားမယ်၊ ပန်းက ဘယ်နှစ်ကုံး သိပြီးပြီလဲ၊ တစ်နေကုန် ထိုင်သီလည်း ပန်းက ဘယ်နှစ်ကုံးမှ သိလို့ မပြီးဘူး၊ ပန်းကုံးမရောင်းရရင် နင်ပဲ ထမင်းငတ်မှာ . . . ဟိုကောင် ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ရှေ့ကဖယ်စမ်း၊ နောက်တစ်ခါ မင်းကို ဒီနားမှာ တွေ့ရင် မင်း တစ်ကိုယ်လုံး စုတ်ပြတ်သတ်သွားအောင် ဆွဲထိုးခံရမယ် . . . ကြားလား”

သူမ အစ်ကိုက နေ့သစ်ကို ဓားကြိမ်းကြိမ်းပြီး သူမလက်ကို အကြမ်းပတမ်း ဆွဲခေါ်ကာ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားလေသည်။ သူမက အစ်ကိုဖြစ်သူ ခြေလှမ်းကို မီအောင် အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်နေရင်းက ခေါင်းကလေးချာခနဲ့ လှည့်ကာ သူရှိရာ နောက်ဘက်ဆီသို့ ရမ်းရော်မှန်းဆ၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူမ မျက်လုံးတွေက သူ့ဆီ တည့်တည့်စိုက်မနေပေမယ့် သူ့ကို ကြည့်တာပဲဆိုတာ သူအလိုလို နားလည်ပါသည်။ သူမက ရုတ်တရက် လက်ကလေး တစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြလျက် နှုတ်ဆက်လိုက်လျှင် သူ့ရင်ထဲ အတိုင်းမသိ လှုပ်ခါသွားသည်။

သူ . . . မျက်စိမှိတ်ပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်သည်။

သို့သော် အဲဒီ ပုံသဏ္ဌာန်လေးက သူ့မျက်ဝန်းထဲက ပျောက်မသွားခဲ့ပါ . .

အခန်း(၃)

ညက သူ့အကြိုက်ဆုံး Westlife အဖွဲ့ MTV ခွေကိုကြည့်ရင်း

အလင်းရောင်အကြောင်းကိုလည်း တွေးကာ အိပ်ရာဝင် နောက်ကျခဲ့သော်လည်း မနက်ကျတော့ စောစောစီးစီး နိုးလာခဲ့လေသည်။ သူ အိပ်ရာ နိုးနိုးချင်း သတိရမိသည်မှာ အလင်းရောင်ဆိုသော ကောင်မလေး ဖြစ်သည်။

ဟိုအရင်နေ့တွေကတော့ သူအိပ်ရာနိုးနိုးချင်း သတိမရချင်ဘဲလည်း ရရနေသည်မှာ ဖေဖေ ညွှန်ကြားထားသည့် လုပ်ငန်းကိစ္စ အစီအစဉ်တွေကိုသာ ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ ငှက်ကလေးတွေရဲ့အသံကိုပင် နားစိုက်ထောင်ခွင့်မရ၊ နံနက်ခင်း

နေခြည်တချို့မှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် နွေးဖျော့ဖျော့ကျလာတာကိုပင် မျက်လုံးလေးဖွဖွ စေ့ပိတ်ပြီး ဇိမ်ယူနေလို့မရ။ ခုတော့ . . . သူက အိပ်ရာနိုးနိုးချင်း လိုက်ကာ ကြိုးစကို ဆွဲမလိုက်ပြီး နံနက်ခင်း နေခြည်တချို့ကို သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ကျခွင့်ပေးလိုက်သည်။ ခေါင်းအောက်သို့ လက်နောက်ပြန်သွင်းကာ

မျက်စိမှိတ်ထားရင်း အလင်းရောင်အကြောင်းကို တွေး၏ ။ ဟ,ဟ ဖွင့်ထားသော မှန်တံခါးချပ်မှ တစ်ဆင့် ငှက်ကလေးတွေရဲ့ အော်မြည်သံကိုပင်

သဲ့သဲ့ကြားနေရသဖြင့် သူက ကျေနပ်စွာ နားဆင်နေလိုက်သည်။ ဒီလိုတော့လည်း လူငယ်လေးရဲ့ ကမ္ဘာဟာ အတော့်ကို ကြည်နူးဖို့ ကောင်းသားပဲဟု တွေးကာ သူက ကျေနပ်နေမိသေး၏ ။

ခဏကြာတော့ နေ့သစ်သည် အိပ်ရာထဲမှ ခုန်ထကာ ရေအမြန်ချိုးပြီး

သူ့ရဲ့ ပန်းခြံကလေးဆီ သွားဖို့ ပြင်ဆင်လေသည်။ သူမဟာ မိုးလင်းက မိုးချုပ် အဲဒီ ပန်းခြံကလေးထဲမှာ ပန်းထိုင်သီလေမလား သူသိချင်သည်။ သူမနံဘေးမှာ အသံမပေးဘဲ ထိုင်ရင်း သူမကို ထိုင်ကြည့်နေခဲ့မိသည့် အဖြစ်ဟာ

ရိုင်းရာကျနေသလား . . . သူတောင်းပန်ချင်သည်။ ခွင့်လွှတ်လျှင်တော့
နောက်နေ့တွေမှာ သူ အဲဒီ လို ကြည့်မိခဲ့လျှင်လည်း ခွင့်ပေးဖို့
ထပ်မံတောင်းဆိုကြည့်ချင်သည်။ ပြီးတော့ ကောင်မလေးအတွက် ပန်းထည့်သည့်
ဆန်ခါခုံးလေး အလျော်ပြန်ပေးရဦးမည်။

သူက . . . ရေချိုးပြီးတာနှင့် မနုဏ္ဍမမှ ဝယ်လာသည့်
အဝတ်အစားသစ်တွေကို ထုတ်ဝတ်လိုက်သည်။ ဒီနေ့ကျမှ သူတော်တော်
လှချင်နေပါသည်။ (မျက်စိမမြင်သည့် ကောင်မလေးဆီကို ရှိုးထုတ်ပြီး
သွားရမှာတော့ ရယ်တော့ ရယ်ချင်စရာကြီး)။

သူ . . . အခန်းပြင် ထွက်လာတော့ ဦးဒွန်းဇံက သူ့ကို
ဆီးကြိုပြောသည်မှာ . . .

“အောင်မယ် . . . မင်းက ခုမှ အိပ်ရာထတော်မူတယ်ပေါ့ . . . ငါ့မှာတော့
မင်းမှာတဲ့ ဆန်ခါခုံးကို လိုက်ရှာလိုက်ရတာ ကွာ . . . ဈေးတစ်ပတ်လည်ပြီး
ခေါင်းတွေတောင်မူးချာလည်လာ တယ်၊ ခုခေတ်မှာက ပလတ်စတစ်ဆန်ခါတွေပဲ
အသုံးများတာကွ၊ မင်းပြောတဲ့ နှီးဆန်ကာက ရှာရတာ မလွယ်ဘူး၊ ကဲ . . . ဒီမှာ
ဒါမျိုးမဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ် . . . သိပ်ဟုတ် . . . ”

သူက နှီးဆန်ခါလေးကို လှမ်းယူပြီး သူ့ခေါင်းမှာဆောင်းကာ
ကားဆီသွားမည်ပြင်ဆဲ . . . ဦးဒွန်းဇံက သူ့လက်ကိုလှမ်းဆွဲကာ . . .

“နေစမ်းပါဦး . . . မင်းက ဒီဆန်ခါကို ဘာလုပ်ဖို့ လိုချင်ရတာ လဲ၊
အခုကော ဘယ်သွားပေးမလို့လဲ . . . ”

“မစပ်စုပါနဲ့ ဦးဒွန်းဇံရယ် . . . ”

“စပ်စုတာ မဟုတ်ဘူး . . . သိချင်တာကွ”

“ဘာမှ မထူးပါဘူးဗျာ . . .”

“ဦးဒွန်းဇံကြီး ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်ထိန်းသိမ်းရမယ့် အလုပ်က တစ်လအငြိမ်းစား ယူထားတာကိုလည်း သတိပြုဦးမှပေါ့ဗျာ . . . ကဲ . . . ကဲ . . . ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး မိမိနဲ့ ထိုင်နေနော် . . . ညနေကျ . . . ဦးဒွန်းဇံကြိုက်တဲ့ တီရှပ်တစ်ထည် ဝယ်လာပေးဦးမယ်၊ ဟုတ်ပြီးလား . . .”

“အောင်မယ် . . . မင်းကများ . . . ငါ့ကို ကလေးမှတ်လို့”

“ဒါဆို . . . မဝယ်လာရဘူးပေါ့ . . .”

“အဟဲ . . . အပြာရောင် ဖျော့ဖျော့လေးပဲ ဝယ်လာကွာ”

“အိုကေ . . . အိုကေ . . . ဘိုင့်ဘိုင့် . . . တဲ့တာ . . .”

သူက ဦးဒွန်းဇံကို နောက်ပြောင်ခဲ့ပြီး ဆန်ခါခုံးခေါင်းမှာ ဆောင်းလျက် ကားဆီပြေးလာစဉ် ကားတစ်စီးက ပေါ်တီကိုအောက်သို့ လျှောခနဲ ဝင်ရပ်လာလေသည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူမှာ သူ့ရဲ့ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း ထင်ကျော် ဖြစ်လေသည်။

“ဟေ့ကောင် နေ့သစ် . . . ဒါက ဘယ်ကိုလစ်မလို့လဲ၊ ငါက မင်းကို စာရင်းရှင်းရအောင် လာတာ . . . အံ့ရောကွာ . . . တစ်လလုံးလွတ်လပ်ရေး ရထားတာတောင် ငါ့ဆီ တစ်စက်ကလေး အကြောင်းမကြားဘူး. . . . ဒါလား . . . သူငယ်ချင်း၊ မင်းက ငါ့ကိုထားပြီး တစ်ယောက်တည်း ဘယ်တွေလျှောက်လိမ့်နေတာလဲ . . . မှန်မှန်ပြော . . .”

“မင်းက ဘယ်လို သတင်းရလာတာလဲ”

“ငါ မနေ့က မင်းအိမ်ရောက်တယ်လေကွာ၊ မင်းရဲ့ ချစ်လှစွာသော ဖေဖေ ခရီးထွက်နေတယ် ကြားလို့ . . . မင်းဆီဝမ်းသာအားရ လာတာ၊ ဦးဒွန်းဇံ ပြောပြတော့မှ မင်းရထားတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်အကြောင်း ကြားသိတော်မူရတာ .

.. ငါ ထိုင်စောင့်နေသေးတယ်၊ ပေါ်မလာဇာတ်ခင်းနေတယ်၊ မင်းက hand phone လည်း ယူမသွားတော့ ဆက်သွယ်လို့လည်း မရ . . . ”

ထင်ကျော်က မကျေမနပ်ပြောနေတာကို သူကပြုံးစိစိနှင့် နားထောင်ရင်း ထင်ကျော်ကို ဘယ်လို ပတ်ထွက်ရင်ကောင်းမလဲဟု အလျင်အမြန်စဉ်းစားရလေသည်။ ထင်ကျော်ကို သူခင်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဖေဖေက သူ့ကို ထင်ကျော်နဲ့ မပေါင်းဖို့ တားမြစ်သော်လည်း သူက ထင်ကျော်ကို ဖေဖေမသိအောင် ပေါင်းမြဲပင် . . . ။ မိဘပိုက်ဆံကို ကားတစ်စီးနှင့်လည်ဖြုန်းနေသော ထင်ကျော်ကို ဖေဖေက . . .

“အလကား . . . ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားကောင် . . . နည်းနည်းမှ ရည်ရည်မွန်မွန်မရှိတဲ့ ဂျစ်ပစီ လိုကောင် . . . ၊ အဲဒီ လိုကောင်မျိုးနဲ့ ပေါင်းရင် မင်းပါပျက်စီးလိမ့်မယ် . . . ”

ဟု အတန်တန် ပြောကာ တားမြစ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထင်ကျော်ဟာ အလုပ်မလုပ်တာ . . . မိဘ ချမ်းသာလို့ ပိုက်ဆံသုံးတာကလွဲရင် အပြစ်မရှိဘူးလို့ သူက ထင်သည်။ သူတစ်ပါးအပေါ် စိတ်ဆိုး စိတ်ယုတ် မမွေးတတ်သော ထင်ကျော် စိတ်ကိုလည်း သူက အတွင်းသိဖြစ်သည်။ သူ့ကိုလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မကောင်းတာလုပ်ဖို့ ဆွယ်တရားမဟောတတ်သော ထင်ကျော်လို သူငယ်ချင်းမျိုးကို သူမစွန့်နိုင်ပါ။ ဒါဟာ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့် ဖြစ်သည်။ သံတမန်ဆံဆံ ဆက်ဆံနေရသည့် ရည်မွန်ယဉ်ကျေးကာ စကားတန်ဆာဆင် ပြောတတ်သော လူတွေနဲ့ပေါင်းရတာ သူ ပင်ပန်းလှပြီ . . . ။

“တကယ်ဆိုကွာ . . . မင်း ဒီလို လွတ်လပ်ခွင့် စရတဲ့နေ့က ပထမဆုံး လုပ်သင့်တာက ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ပဲ၊ အဲဒီ သတင်းသကြားရင် ငါမင်းဆီ အမြန်ဆုံးပြေးလာမှာ၊ ခုတော့ မင်းက ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ၊ လုံးဝကို မရိုးသားဘူး . . . ဟေ့ကောင် . . . ”

“ရမ်းသမ်း စွပ်စွဲမနေစမ်း ပါနဲ့ကွာ . . . ငါ့မှာ အပေါင်းအသင်း များများစားစား မရှိတာလည်း မင်းသိပြီးသားကွာ၊ ငါက တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တာကွာ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းဆီ အကြောင်းမကြားဘဲ ငါ့ဘာသာနေ၊နေတာ . . . ဒါပေမယ့် နောက်ရက်တွေကျ မင်းဆီလာဖို့တော့ စဉ်းစားထားပြီးသားပါ”

“နေစမ်းပါဦး . . . မင်းက ဘာပုံလဲ၊ ဆန်ခါကို ခေါင်းဆောင်းလို့ . . . ဂေါက်သွားပြီလား ”

“ဟဲဟဲ . . . မဂေါက်ပါဘူးကွာ၊ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်ကကိုင်ရမှာ ပျင်းလို့ ခေါင်းမှာ ဆောင်းပြီး ယူလာတာ . . . ”

“အဲဒီ ဆန်ခါက ဘာလုပ်ဖို့ . . . ဘယ်ကိုယူသွားမှာလဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဦးဒွန်းဇံကို တမင်နောက်ပြီး ဆောင်းလာတာ၊ ကဲ . . . ငါသွားလိုက်ဦးမယ် . . . ”

“ဘာ . . . မင်းက ငါနဲ့အတူ မသွားဘူးလား ”

“အေးကွာ . . . ငါ တကယ်ပဲ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားချင်လို့ပါ၊ မင်းဆီနောက်မှ လာခဲ့မယ်”

“မင်း မရိုးဘူးနော်၊ ဘာတွေ မဟုတ်တာ လျှောက်လုပ်နေလဲ . . . ”

“မလုပ်ဘူးကွာ၊ ဘာမှမလုပ်ဘူး ဘုရားစူး . . . ၊ အခုဟာက တကယ့်ကို တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး သွားချင်တာ တစ်ခုပဲ . . . ”

“အေး . . . ပြီးရော၊ မင်း ညာတာ ငါပြန်သိရင် သေပြီသာ မှတ် . . . ”

“အေးကွာ . . . ညာရင် ကြိုက်သလိုလုပ်ကွာ၊ ငါ့မှာ မင်းထက်ပိုပြီး ခင်ရမယ့်သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဆိုတာ ယုံထားစမ်းကွာ . . . ”

“ပြောတာပဲ . . . လေပေါ . . . ”

သူ . . . ထင်ကျော်ကို အသာကလေး လှိမ့်ကာ

အမြန်ဆုံးထွက်လာခဲ့လေသည်။ ထင်ကျော်နောက်သာ လိုက်ရလျှင် သူ့အချိန်တွေ မျောသွားနိုင်သည်။ ခုချိန်မှာ သူ့အတွက် အရေးကြီးဆုံးကိစ္စဟာ ပန်းခြံကလေးဆီ ရောက်ရဖို့သာ ဖြစ်ပါသည်။

မကြာမီပန်းခြံရှေ့မှာ သူ့ကားလေးကို ရပ်မိလေသည်။

ပန်ခြံထဲလျှောက်ဝင်လာသောအခါ သူ့စိတ်ထဲ ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်လာတာကို သိသိသာသာ ခံစားရသည်။ သူမကို မနေ့က ထိုင်ခုံဖြူလေးမှာပင် ထိုင်လျက်သား တွေ့ရလေသည်။ အေးမြတိတ်ဆိတ်သော ပန်းခြံရဲ့ အလယ် မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်က ထိုင်ခုံဖြူကလေးပေါ်က သူမ ပန်းထိုင်သီနေသော ပုံက ပန်ချီဆန်ဆန် လှပနေသည်။

သူက သူမအနီးသို့ ခြေဖွ၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူမ နံဘေးမှာ ခရေပန်းတွေထည့်ထားသော (သူ့လက်ဖြင့် တွန့်ရှုံ့နေသော) နှီးဗန်းဆန်ခါခုံးလေးကို တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ သူမနံဘေးမှာ ထမင်းဘူးတစ်ဘူးလည်း ရှိနေသည်။

သူက ဆန်ခါ အပိန်ရှုံ့လေးကို အသာအယာ လှမ်းယူပြီး ထိုဆန်ခါထဲက ပန်းတွေကို သူယူလာသည့် ဆန်ခါအသစ်ထဲ ထည့်ပြီး နေရာတကျ ပြန်ချပေးလိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် ခရေပင်ကြီး ဘက်သို့ ပြေးကာ ခရေပန်းကြွေတချို့ ထပ်ကောက်ယူလာပြီး သူမ ဗန်းထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ နောက်တော့ သူက ခုံဖြူကလေးပေါ် ဝင်ထိုင်ကာ သူမ မသိအောင် ပန်းတွေ ကူသီပေးမိလေသည်။ သူ ဒီလိုလုပ်မိဖို့ သူ့စိတ်က အလိုလို တွန်းအားပေးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ အဲဒီ လို လုပ်ပေးရတိုင်းလည်း သူ့စိတ်ထဲ ကြည်နူးရလေသည်။ သူမ သိသည်ဖြစ်စေ မသိသည်ဖြစ်စေ သူမ နံဘေးနားမှာ ရှိနေရတာ ကိုက သူ့အတွက်က ပျော်ရွှင်မှု တစ်ခု ဖြစ်သည်။

“ရှင် ရောက်နေပြန်ပြီလား”

မကြာခင် သူမ သိသွားကာ ခပ်တိုးတိုး လှမ်းမေးလိုက်သည်။

သူက ဟက်ခနဲ့ တစ်ချက် ရယ်လိုက်ရင်း . . .

“ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ . . . သိတာပေါ့၊ ရှင် . . . ကျွန်မနား လာရပ်ကတည်းက သိနေတာ၊ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ရှင် ဒီနေ့ ရောက်လာလိမ့်ဦးမယ်လို့လည်း ထင်နေမိတာ . . . ၊ ရှင် ကျွန်မရှေ့မှာ ခဏရပ်နေပြီးမှ ဆန်ခါခုံးအသစ်လေးလဲသွားတာ၊ ပန်းတွေ သွားကောက်ယူလာတာ၊ ကျွန်မနားမှာ ထိုင်ပြီး ပန်းကူသီပေးနေတာ အားလုံးသိတယ်၊ အံ့မယ် . . . နောက်တစ်ခု သိတာ ရှိသေးတယ်၊ ပြောလိုက်ရင် ရှင် ရှက်သွားမှာစိုးလို့”

“ပြောပါ . . . အားမနာပါနဲ့”

“ရှင် . . . ဒီနေ့ အဝတ်အစား အသစ်တွေ ဝတ်လာတယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ . . . သိလှချည်လား၊ ဘယ်လို သိနေတာလဲ”

“အဝတ်အစား အသစ်နဲ့ရတယ်လေ၊ ဆိုင်က ဝယ် ဝယ်ချင်း ဝတ်လာတဲ့ အသစ်နဲ့က ဝတ်ပြီးသားအနံ့တွေနဲ့ မတူဘူး . . . ”

“တကယ်တော်တဲ့ အလင်းရောင်ပဲကွာ . . . ”

သူက သူမကို ချီးမွမ်းရင်း သူ့ကိုယ်သူတော့ အနည်းငယ် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားရသည်။ သူ့ရှိုးထုတ်လာတာ လူသိသွားပြီး။ သူက သူမ မျက်နှာ ပြုံးပြုံးကလေးကို ငဲ့ကြည့်ရင်း . . .

“အလင်း . . . ”

ဟု . . . ခေါ်မိသည်။ သူမက မျက်ခုံးပင့်လိုက်ရင်း . . .

“ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ . . . ”

“ကျွန်တော်မင်းကို အလင်းလို့ပဲ ခေါ်ချင်တယ်၊ မင်းရဲ့ မျက်စိတွေ

အလင်းရပါစေဆိုတဲ့ ဆန္ဒနဲ့ အလင်းလို့ ခေါ်ချင်တာပါ။ အလင်းကလည်း စကားပြောရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျွန်မလို့ မပြောနဲ့၊ အလင်းလို့ပဲပြော ... ကျွန်တော့်ကို နေ့သစ်လို့ပဲ ခေါ်...”

“အင်း ... အလင်း ... အလင်း ... ကောင်းတယ်နော်၊ အဲဒီ လိုလေး ခေါ်တာက ပိုကောင်းသလိုပဲ၊ အလင်း သဘောကျပါတယ် ... ခေါ်ပါ ...”

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အလင်းက မျက်စိ မမြင်တဲ့ သူနဲ့ မတူဘူး၊ အလင်းကြည့်ရတာ နိုးနိုးကြားကြားနဲ့ အားလုံးသိနေသလိုပဲ ...”

“အလင်း မသိတာတွေလည်း အများကြီးပါပဲ နေ့သစ်ရယ် ...၊ တစ်ခါတစ်ခါကျ လောကကြီးကို အရမ်းမြင်ချင်တယ်၊ အလင်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတွေရှိနေသလဲ၊ စိမ်းစိုတဲ့ သစ်ပင်တွေရှိမလား ... ကောင်းကင်ကြီးကရော ... ပြာနေလား ... မိုင်းညှို့နေလား ... ဆည်းဆာအရောင် တောက်နေသလား၊ နောက်ပြီး အလင်းခြေနဲ့ နင်းထားတဲ့ မြက်ခင်းနဲ့ မြေကြီးကရော ဘယ်လိုအရောင် ရှိနေလဲ ... စိမ်းနေလား နွမ်းခြောက်နေလား၊ အလင်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သွားလာနေတဲ့ လူတွေကရော ဘယ်လိုပုံစံတွေ ရှိလဲ၊ အလင်းသိပ်သိချင်တာပဲ၊ အလင်း ငယ်ငယ်ကဆို ပျင်းရင် လူတွေ ... သစ်ပင်တွေကို ထိုင် ထိုင်ကြည့်နေတာ၊ ဝမ်းနည်းရင်တော့ ကောင်းကင်ကို မော့မော့ကြည့်တယ် ...”

“အကြာကြီး မော့ကြည့်နေတာလား”

“အင်း အကြာကြီးပေါ့”

“ဇက်မညောင်းဘူးလား ...”

“ညောင်းရမှန်းတောင် မသိပါဘူး ...၊ အဲဒီ လို မော့ကြည့်ရင်း မျက်လုံးထဲက စိမ့်ထွက်လာတဲ့ မျက်ရည်တွေ အောက်ပြုတ်ကျမလာအောင် မျက်တောင်ခတ်ပြီး ပြန်သွင်းနေရတာ ကိုပဲ မှတ်မိတော့တယ်”

“အလင်း မျက်စိက ဘာဖြစ်လို့ မမြင်တော့တာလဲ”

“အလင်း ဆယ်တန်းနှစ်တုန်းကပေါ့ . . .ကျောင်းကအပြန်
လမ်းဖြတ်ကူးတုန်းက ကားတိုက်ခံရပြီး နောက်စေ့ကို ထိမိသွားတာ၊
အမြင်အာရုံကြောကို ထိမိတယ်ပြောတာပဲ၊ အဲဒီ ကတည်းက အလင်းမြင်ချင်တဲ့
လောကကြီးကို မြင်ခွင့်မရတော့တာ”

“ဒါပေမယ့် အခုတော့ မြင်ခွင့်ရတော့မှာပါ . . . ”

“နေ့သစ်က ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“အလင်း မျက်စိထဲမှာ မြင်ရတာ နဲ့ မခြား ပတ်ဝန်းကျင်ကို
သိရထိတွေ့ရအောင် ကျွန်တော် အသေးစိတ် သရုပ်ဖော်ပြီး ပြောပြမှာပေါ့”

“တကယ် . . . ”

“တကယ်ကွာ”

“အင်း . . . ဒါဆို ခုပြောပြ . . . ”

နေ့သစ်သည် ကလေးတစ်ယောက်လို ပူဆာလိုက်သော အလင်းကို
မြတ်မြတ်နိုးနိုး ငေးကြည့်နေမိလေသည်။ သူမက သူ ရှိနေသည့် ဘက်ကို
ခေါင်းကလေး ငဲ့စောင်းကာ နားစွင့်နေဟန်ဖြင့် ရှိနေသည်။ သူ့ဘဝမှာ
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖြည့်ဆည်းလိုသော ဆန္ဒဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ်
ပေါက်ဖွားလာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ သူက သူမြင်သမျှကို သူမ မြင်အောင်
စတင်ပြောပြမိသည်မှာ . . .

“အလင်း . . . အလင်း ဝတ်ထားတဲ့ ဖိနပ်ကလေးကို ချွတ်ပြီး ခြေဖဝါးနဲ့
မြက်ခင်းကို ထိထားကြည့်စမ်း . . . ”

“အင်း . . . ”

သူမက ဖိနပ်ကလေးကို ချွတ်လိုက်ပြီး မြက်ခင်းပေါ်

နင်းထားလိုက်သည်။

“အလင်း . . . မှန်းကြည့်စမ်း၊ မြက်တွေက များသလား နည်းသလား . . . နုသလား . . . ကြမ်းသလား . . .”

“အင်း . . . ခဏနော်၊ စမ်းကြည့်ဦးမယ်”

သူမက သူမ ခြေဖဝါးကလေးဖြင့် မြက်တွေပေါ် အသာဖွဖွ ပွတ်သပ်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“မြက်တွေက အရမ်းတော့ မနုပါဘူး၊ သဘာဝမြက်တွေပဲ ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ သိပ်မထူဘူး၊ ခပ်ပါးပါးပဲ ရှိနေတာ၊ ညီလည်း မညီဘူး၊ အရောင်ကတော့ အစိမ်း ခပ်ရင့်ရင့်ပဲ ဖြစ်မယ်”

“အလင်းက တကယ်တော်တာပဲ၊ အားလုံးမှန်တယ်၊ ဒါဆို ကိုယ်ဆက်ပြောပြမယ်၊ အလင်းက ကိုယ့်စကားတွေကို နားထောင်ရင်း အလင်း မျက်စိထဲမှာ မြင်လာအောင် ပုံဖော်ကြည့် . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

“အင်း . . . ဒီပန်းခြံလေးက သိပ်တော့ မကျယ်ဘူး . . .၊ ဒါပေမယ့် အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိတယ်၊ အလင်း ခြေဖဝါးအောက်က မြက်ပင်လိုမျိုး မြက်တွေက ပန်းခြံတစ်ခြံလုံးမှာ ရှိတယ်၊ မြေပြင်က စိမ်းနေတာပဲပေါ့၊ အလင်းထိုင်နေတဲ့ ခုံက အဖြူရောင် ဆေးသုတ်ထားတယ်၊ အလင်းနောက်ကျောနားက ယူကလစ်ပင်နှစ်ပင် ရှိတယ်၊ ဘေစကိုင်းပင် တစ်ပင်ရှိတယ်၊ သစ်ကိုင်း တစ်ကိုင်းက အလင်းခေါင်းပေါ် မိုးပြီး အရွက်စိမ်းတွေ တွဲလဲကျနေတယ်၊ အလင်းခုံပေါ် မတ်တပ်ရပ်ပြီး လက်မြှောက်လိုက်ရင် အဲဒီ အရွက်တွေကို ထိလို့ရတယ် . . .”

“ဒါဆို အလင်း အဲဒီ သစ်ရွက်တွေကို ကိုင်ကြည့်မယ်လေ၊ အဲဒါမှ ပိုပြီး မြင်ယောင်ကြည့်လို့ ရမှာပေါ့”

“ကြည့် . . . ကြည့် . . . ”

အလင်းက ခုံပေါ်မတ်တတ်ရပ်ကာ သစ်ကိုင်းမှာ ယှက်ဖြာနေသည့် သစ်ရွက်တွေကို စမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်နော်၊ သစ်ရွက်တွေက ရှည်ရှည်လေးတွေ . . . ”

သူမက ကျေနပ်သွားပုံရကာ နေရာမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်၏ ။

“ဆက်ပြောလေ”

“အင်း . . . ပြီးတော့ အလင်းရဲ့ ညာဘက် လက်ကို ရှေ့တည့်တည့်ကို ဆန့်လိုက် . . . ”

“ဆန့်ပြီ . . . ”

“ညာဘက်ကို နည်းနည်းရွှေ့”

“အင်း . . . ရွှေ့ပြီ . . . ”

ဟုတ်ပြီ . . . အလင်းရဲ့ လက်တည့်တည့် ၁၅ပေလောက်အကွာမှာ အနီရောင် စက္ကူပန်းချီကြီး တစ်ခုရှိတယ်၊ နောက် . . . လက်ကို နည်းနည်းရွှေ့ . . . အိုကေ . . . အဲဒီ လက်နဲ့ တည့်တည့် ၁၀ပေလောက် အကွာက ပန်းခြံထောင့်မှာ ခရေပင်ကြီး အကြီးကြီး တစ်ပင် ရှိတယ်၊ ခရေပင် အရွက်တွေက စိမ်းနေပေမယ့် ဖုန်တွေရှိတော့ နည်းနည်း အရောင်မှိန်နေတယ်၊ သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ ငှက်ကလေး တစ်ကောင်နားနေတယ်၊ ငှက်က ဘာငှက်မှန်းတော့ မသိဘူး၊ ခပ်သေးသေးပဲ၊ မြင်ပြီလား”

“ဟော . . . ငှက်ကလေး ထပျံသွားပြီ၊ အဲ . . . ပျံပေမယ့် ခဏပဲ၊ တစ်ပေလောက် မြင့်အောင် ပျံပြီးတော့ ခုနက သစ်ကိုင်းထက် နိမ့်တဲ့ သစ်ကိုင်းကောက်ကောက်ရဲ့ အဖျားနားမှာ နားလိုက်ပြီ၊ ခေါင်းကလေးကို ဟိုလှည့်ဒီလှည့် လှုပ်တုပ်လှုပ်တုပ်နဲ့ မြင်ရဲ့လား အလင်း”

“မြင်တယ် . . .”

“ဟော . . . နောက် ၄ က် သုံးလေးကောင်က ခရေပင် ကိုင်းဖျားမှာ
နားလိုက်ပြန်ပြီ”

“တစ်ကောင် တစ်နေရာစီလားဟင်”

“နှစ်ကောင်က တစ်နေရာ . . . နောက်တစ်ကောင်က ခပ်ဝေးဝေးမှာ
နားတာ”

“အင်း . . . အင်း . . . သိပ်လှတာပဲနော်၊ အလင်းမြင်နေရသလိုပဲ သိလား
. . . ၊ နေ့သစ်ပြောပြတဲ့ ရှုခင်းက တဖြည်းဖြည်း အလင်းအာရုံထဲမှာ ပုံပေါ်လာတယ်”

“ဒါဆို . . . ကိုယ် တော်တာလား၊ အလင်း တော်တာလား”

“နေ့သစ် ပြောပြတာ တော်လို့ပေါ့ . . .”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အလင်း အာရုံခံတာ တော်လို့ပါ”

“အတူတူ တော်တယ်ပဲထား၊ ဆက်ပြောဦးလေ”

“ကဲ . . . အလင်းလက်ကို ညာဘက် နည်းနည်း ထပ်ရွှေ့၊ ဟုတ်ပြီး . . .
အလင်း လက်ဆန့်ထားတဲ့ နေရာတည့်တည့်မှာ . . . ရေကန်”

“အကွာအဝေး . . . ပြောဦးလေ . . .”

“ဆောရီးပါကွာ . . . မေ့လို့ပါ၊ အကွာအဝေးက ပေ ၂၀ လောက်ပေါ့၊ အဲဒီ
နေရာမှာ ရေကန်သေးသေးလေး ရှိတယ်၊ ရေကန်ပတ်ပတ်လည်မှာ ကျောက်တုံးတွေ
စီပြီ ထပ်ထားတယ်၊ ကျောက်တုံးတွေပေါ်ကို ရေပန်းဖွားလေးကျနေတယ်၊ ရေတွေက
ကျောက်တုံးပေါ်ကို ဖြတ်ပြီး ရေကန်ထဲကို ကျနေတယ်၊ အလင်း
နားစိုက်ထောင်ကြည့်၊ ရေကျသံ တိုးတိုးလေး ကြားရလိမ့်မယ်”

အလင်းက တစ်ဖက်သို့ ခေါင်းကလေးငဲ့လိုက်ပြီး နားစွင့်နေလိုက်သည်။

“ကြားရလား . . . အလင်း”

“ကြားရတယ် . . . ကြားရတယ်၊ အသံက တိုးတိုးသာသာလေး . . .
စိတ်ကြည်နူးဖို့ ကောင်းတယ်”

“အဲဒီ ရေကန်လေးနားမှာ ပန်းပင်တွေ ရှိတယ်၊ တချို့က အဝါ . . .
တချို့က အနီ၊ တချို့က အဖြူ စုံလို့ပဲ၊ ပန်းလေးတွေက အပွင့်နှစ်နှစ်ကလေးတွေ . . .
”

“အင်း . . . ရေကန်နဲ့ ပန်းလေးတွေနဲ့ သိပ်လှတာပဲနော်၊
လိပ်ပြာလေးတွေကော ရှိလားဟင် . . . ”

“လိပ်ပြာလား . . . အင်း . . . မရှိ . . . ဟာ . . . တစ်ကောင်ပျံလာတယ်ကွ
. . . ၊ ပန်းပေါ်မှာ နားနေလို့ ကိုယ်မမြင်တာ . . . ၊ လိပ်ပြာက
အဝါခြောက်ရောင်ကလေး . . . ဟော . . . ဟော . . . ပန်းတွေပေါ်မှာ နားလိုက်
ပျံလိုက်ပဲ . . . ”

အလင်းက လက်ကလေး တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းထားကာ
သူညွှန်ပြနေသော နေရာဘက်သို့ မှန်းဆရင်း ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေသည်။

“သိပ်လှတာပဲနော် နေ့သစ်၊ ဆက်ပြောဦးနော်၊
အလင်းကြားချင်သေးတယ်”

နေ့သစ်သည် အလင်းကို ကြည့်ရင်း ချစ်စနိုးစိတ်ဖြင့် ပြုံးမိကာ
သူမခေါင်းလေးကို အမှတ်တမဲ့ ပုတ်ရန်လက်လှမ်း ပြင်လိုက်မိ၏ ။ သို့သော် သူက
ချက်ချင်း အသိဝင်လာကာ လက်ကို ပြန်ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ခေါင်းသူ
ပြန်ပွတ်လိုက်သည်။ အခွင့်အရေး ယူသလို အပြုအမူမျိုး သူမပြုမူရက်ပါ . . . ။

“ကဲ . . . ဒီတစ်ခါ အလင်းရဲ့ ဘယ်လက်ကို ရှေ့တည့်တည့် ဆန့်လိုက်၊
အိုကေ . . . ဟုတ်ပြီ . . . ၊ အလင်း လက်တည့်တည့်က ဆီးဆော အသေးလေးပေါ်မှာ

ကလေးတွေ ကစားနေကြတယ်။ တုန်ကောက်တစ်ချောင်း ကိုင်ထားတဲ့ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်က မလှမ်းမကမ်းက ခုံဖြူလေးမှာ ထိုင်ပြီး ကလေးတွေကို ပြုံးပြုံးကြီး လှမ်းကြည့်နေတယ် ...”

“ကလေးတွေရဲ့ အဘိုး ဖြစ်မယ်ထင်တယ်နော်”

“အင်း ... ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကလေးတွေက အဘိုးကြီးကို လက်လှမ်းပြနေတယ်။ အဘိုးကြီးကလည်း လက်ပြန်ပြနေတယ်ကွ ... ၊ အလင်းထင်တာ မှန်တယ်”

အလင်းသည် သူပြောသမျှ နားထောင်ပြီးသောအခါ အလင်းရဲ့ အာရုံထဲမှာ ပန်ချီကားတစ်ချပ် ပုံပေါ်လာလေသည်။ အလင်းရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်သည် လက်ရာမြောက်သော ပန်းချီကား တစ်ချပ်လို အရောင်အသွေး စုံစုံဖြင့် လှပ အသက်ဝင်နေခဲ့သည်။ အလင်းက အမှန်တကယ် မမြင်ရသော်လည်း မြင်ရသလိုပင် ခံစားရသည်။ လှပပြီး အရောင်အသွေး စုံတဲ့ ပန်းတွေရယ် ... ရေကန်ငယ်နဲ့ ရေပန်းဖွားလေးရယ် ... မြက်ခင်းစိမ်းနဲ့ သစ်ပင်စိမ်းတွေရယ် ... အုပ်ဆိုင်းနေတဲ့ ခရေပင်ကြီးရယ် ... ခရေပင်ကိုင်းမှာ နားနေတဲ့ ငှက်ကလေးတွေရယ် ... ပြီးတော့ ပန်းကလေးတွေပေါ်က လိပ်ပြာကလေးရယ်ပေါ့ ... ၊ အရာအားလုံးဟာ အလင်းရဲ့ အာရုံထဲမှာ ရုပ်လုံးကြွလာသောအခါ အလင်းသည် ကိုယ့်ချို့ယွင်းချက်ကိုပင်မေ့လျော့သွားရလေသည်။ ဒီလိုဆို တစ်နည်းအားဖြင့် သူဟာ အလင်းအတွက် အလင်းရောင်ပေးသူပေါ့။ သူဟာ အလင်းအတွက် ကောင်းကင်တမန်က စေလွှတ်လိုက်သော နတ်ဘုရားဟုပင် အလင်းစိတ်ထဲမှာ ထင်မြင်လာသည်။ အလင်းသည် အမှောင်ထဲမှ အလင်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လာခဲ့ရသော လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်သော ခံစားချက်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေမိလေသည်။

“အလင်း ... တော်ကြာဆို အလင်း အစ်ကိုလာတော့မယ် ထင်တယ် ... ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်”

သူ . . . အလင်းဘေးမှ ထရပ်လိုက်ပြီဟု အလင်း သိလိုက်သည်။

အလင်းနံဘေးမှာ လေဟပ်သွားတာရယ် . . . သူ့အသံလာရာ
နေရာပြောင်းသွားတာရယ် . . .။ သူပြန်မည်ဟု ဆိုသောအခါ အလင်းစိတ်ထဲ
မသိမသာ လပ်ဟာ သွားတာကိုလည်း အလင်းဘာသာ ပြန်သိပြီး
ရင်လေးသွားရသည်။ လူတစ်ယောက်ကို လိုအပ်နေသော ခံစားမှုကို အလင်း
မလိုချင် . . .။

“မနောက အလင်း အစ်ကို ပြောလိုက်တဲ့ ရင့်ရင့်သီးသီး
စကားတွေအတွက် နေ့သစ်ကို အလင်း တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ် . . . ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အဲ . . . အလင်းကိုလည်း ကျွန်တော်
တောင်းပန်ချင်စရာ ရှိတယ်”

“ဘာများလဲ . . .”

သူက ခဏတိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ . . .

“ကျွန်တော် မနောက အလင်းကို တွေ့တွေ့ချင်း အကြာကြီး
ထိုင်ကြည့်နေမိတယ်၊ ကြည့်တာမှ မေးထောက်ပြီး သေသေချာချာကို ကြည့်တာ၊ ဟို .
. ဒါပေမယ့် မသမာတဲ့ စိတ်နဲ့ကြည့်တာ မဟုတ်တာကိုတော့ ဘုရားစူး ကျိန်ရဲတယ်၊
အလင်းက နည်းနည်းထူးဆန်းလို့ ကြည့်မိတာ . . .၊ အလင်းရဲ့ အားနည်းချက်ကို
အခွင့်ကောင်းယူပြီး ကြည့်နေသလို ဖြစ်နေပြီလို့ နောက်မှ ပြန်တွေးပြီး
အားနာနေတာ၊ ကြည်ချင်သလို ကြည့်ခွင့်ရနေတဲ့ အခြေအနေကို အသုံးချပြီး
ကြည့်ချင်တိုင်း ကြည့်သလို ဖြစ်သွားပြီးထင်တယ်၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊
ကျွန်တော်သွားတော့မယ်နော် . . .၊ အဲ . . . ကျွန်တော် အလင်းရှေ့မှာ ရပ်ပြီး
အလင်းကို ငုံ့ကြည့်ရင်း လက်ပြနေတယ်ကွ . . . မြင်ယောင်ကြည့်လိုက် . . . ရလား”

“အင်းရတယ်၊ တဲ့တာနော် . . .”

အလင်းသည် သူ့ကိုလက်ပြလိုက်ပြီး သူ့ခြေသံကိုနားစွင့်နေမိ၏ ။

ခြေသံက တကယ့်ကို တိုးဖွဖွလေး ...။ သို့သော် အလင်းကြားရပါသည်။
အလင်းသည် ရုတ်တရက် စိုးရိမ်လာကာ ဖျက်ခန့် မတ်တတ် ထရပ်လိုက်ရင်း ...

“နေ့သစ် ...”

ဟု လွှတ်ခန့် ခေါ်လိုက်မိသည်။ သူ့ခြေလှမ်းတုံ့ပြီး အလင်းကို
လှည့်ကြည့်လိမ့်မည်။

“အလင်း ဘာပြောမလို့လဲ ...”

အလင်း ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ချွေးစေးတွေဖြင့်
စီးထန်းနေသော အလင်းရဲ့ လက်ဖဝါးလေးနှစ်ဖက်ကို မသိမသာ ဖိပွတ်နေသည်။
တကယ်ဆို မနက်ဖြန် လာခဲ့နော်လို့ အလင်းပြောချင်တာ မဟုတ်လား ...။ သို့သော်
အလင်းမပြောရဲပါ။ မတောင်းဆိုရဲပါ ...။

“ဘာ ... ဘာမှ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ နေ့သစ် သွားတော့နော် ...”

အလင်းက ပြောပြီး သူ့ရှိရာဘက်ကို ခပ်မြန်မြန် ကျောခိုင်းလိုက်သည်။
အလင်း ဘာကိုများ မျှော်လင့်နေမိပါလိမ့် ...။ ဘယ်သူကများ အလင်းနားမှာ
ကြာရှည်နေချင်မှာပါလိမ့်။ အလင်းဟာ အလင်းနဲ့ ပတ်သက်ရသူတွေကို
ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်စေသူဟု အလင်းအစ်ကို ဝမ်းကွဲကရော ... အလင်း အဒေါ်ကပါ
တဖွဖွ ရေရွတ်ညည်းတွားတာကို အလင်း ကြားဖူးသည်။

“အလင်း ...”

အလင်း ကျောခိုင်းလိုက်သော်လည်း သူ့အသံက အလင်းရှေ့မှာ
ပေါ်လာပါသည်။

“အလင်း ... မနက်ဖြန် လာဦးလို့ ပြောချင်တာ မဟုတ်လား၊
ကျွန်တော်လာခဲ့မှာပါ ...”

သူဟာ ဘာကြောင့်များ အလင်းစိတ်ကို ထိုးဖောက်သိမြင်နေရတာ

ပါလိမ့် . . .။ အလင်းသည် ရှက်သွားမိကာ ခေါင်းငုံ့ပစ်လိုက်သည်။ ခဏနေတော့
ခြေသံဖွဖွက အလင်းနှင့် ဝေးသွားသည်။ သို့သော် ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့်
မျှော်လင့်ခွင့်ကိုတော့ အလင်းနံဘေးမှာ ချန်ထားရစ်ခဲ့ပါသည်။

*